

Bruxelles, 1 octombrie 2018
(OR. en)

12536/18

**Dosar interinstituțional:
2016/0359(COD)**

**JUSTCIV 226
EJUSTICE 126
ECOFIN 852
COMPET 630
EMPL 441
SOC 567
CODEC 1545**

NOTĂ

Sursă:	Președinția
Destinatar:	Consiliul
Nr. doc. ant.:	12334/18 + COR 1, WK 11168/2018
Nr. doc. Csie:	14875/16
Subiect:	Propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind cadrele de restructurare preventivă, a doua șansă și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei 2012/30/UE – Abordare generală

I. INTRODUCERE

Printr-o scrisoare din 23 noiembrie 2016, Comisia a transmis Consiliului și Parlamentului European o propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind cadrele de restructurare preventivă, a doua șansă și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei 2012/30/UE („propunerea de directivă privind insolvența”).

Propunerea se bazează pe articolele 53 și 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și, prin urmare, face obiectul procedurii legislative ordinare.

Această propunere este un obiectiv esențial al „Planului pentru uniunea piețelor de capital” și al „Strategiei privind piața unică”. Obiectivul ei este să reducă cele mai importante bariere din calea liberei circulații a capitalurilor care rezultă din diferențele dintre statele membre în ceea ce privește cadrele de restructurare și de insolvență și să asigure faptul că întreprinderile și întreprinzătorii viabili aflați în dificultate financiară au acces la proceduri preventive eficace de restructurare și de acordare a unei a doua șanse, protejând în același timp interesele legitime ale creditorilor.

În contextul lucrărilor Comisiei referitoare la uniunea bancară, propunerea urmărește, de asemenea, să contribuie la prevenirea acumulării de credite neperformante.

În cadrul reuniunii sale din 4-5 iunie 2018, Consiliul (Justiție și Afaceri Interne) a convenit deja asupra unei abordări generale parțiale care cuprinde titlul III (Remitere de datorie și interdicții), titlul IV (Măsuri de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie) și titlul V (Monitorizarea procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie), precum și definițiile și considerentele aferente.

În cursul unor discuții intense la nivel tehnic și pornind de la rezultatele dezbaterilor de orientare din cadrul Consiliului din iunie 2017 (9316/17) și decembrie 2017 (15201/17), președinția austriacă s-a concentrat asupra găsirii unui compromis mulțumitor cu privire la titlul I (Dispoziții generale), titlul II (Cadrele de restructurare preventivă) și titlul VI (Dispoziții finale).

După reuniunile Grupului de lucru pentru chestiuni de drept civil (insolvență) din iunie, iulie și septembrie 2018, Președinția consideră că se poate ajunge la o abordare generală în ceea ce privește ansamblul textului revizuit al propunerii de directivă, inclusiv considerentele.

Textul de compromis care figurează în anexa la prezentul document a fost aprobat de Coreper II în cadrul reuniunii acestuia din data de 26 septembrie 2018.

Comisia JURI a Parlamentului European a votat raportul său privind acest dosar în iulie 2018. Raportul a fost aprobat în plenul Parlamentului European în septembrie 2018, ceea ce înseamnă că negocierile interinstituționale pot demara de îndată ce Consiliul și-a adoptat poziția.

II. ELEMENTE SPECIFICE ALE COMPROMISULUI

a) Accesul la cadrele de restructurare preventivă

Statele membre au fost în general de acord, de la începutul negocierilor, cu principiul că un debitor confruntat cu o probabilitate de insolvență ar trebui să aibă acces la un cadru de restructurare preventivă pentru a i se permite să preîntâmpine insolvența și să își asigure viabilitatea. Cu toate acestea, o serie de state membre au exprimat preocuparea că acordarea accesului la cadru unor debitori fără perspectiva viabilității va cauza întârzieri inutile ale deschiderii unei proceduri de insolvență și va risca să ducă la scăderea valorii averii debitorului. Textul de compromis permite, prin urmare, statelor membre respective să introducă un test de viabilitate, în anumite condiții. Cu toate acestea, testul respectiv este opțional, pentru a oferi altor state membre care doresc să asigure un acces mai facil la procedură posibilitatea de a face acest lucru.

Unele state membre au dorit, de asemenea, ca acest cadru să poată fi pus la dispoziție la cererea creditorilor. Textul de compromis le oferă, prin urmare, posibilitatea de a face acest lucru, însă pe bază opțională.

b) Numirea obligatorie a unui practician în domeniul insolvenței

Statele membre sunt de acord că procedura de restructurare preventivă ar trebui să fie o procedură cu debitorul în posesie, ceea ce înseamnă că debitorul ar trebui să mențină controlul măcar parțial asupra activelor și a activității curente. În conformitate cu acest principiu, propunerea Comisiei prevăzuse ca numirea unui practician în domeniul restructurării să nu fie obligatorie în toate situațiile. Unele state membre au exprimat preocupări privind flexibilitatea limitată de care dispune dreptul intern în propunerea Comisiei. Acestea considerau că prezența unui astfel de practician poate spori eficiența procedurii și poate asigura faptul că se ține seama de interesele tuturor părților. Comisia a considerat totuși că numirea obligatorie a unui practician în toate situațiile face ca procedura să fie mai costisitoare și impune o sarcină suplimentară, reducând prin urmare accesul facil la procedură al unui debitor.

Compromisul stabilește deci principiul general că numirea unui astfel de practician se hotărăște de la caz la caz, cu excepția anumitor situații în care dreptul intern poate impune o astfel de numire obligatorie. Considerentele furnizează o listă de exemple ale unor astfel de situații în care dreptul intern poate impune o numire obligatorie.

c) Suspendarea cererilor individuale de executare silită

Pozițiile statelor membre au fost împărțite în ceea ce privește durata suspendării cererilor individuale de executare silită. În timp ce unele state membre au preferat introducerea unei suspendări de scurtă durată pentru a se ține seama de interesele creditorilor, alte state membre au preferat o suspendare mai lungă sau pe termen nedeterminat pentru a-i oferi debitorului suficient timp să își elaboreze un plan de restructurare, mai ales în cazurile mai complexe. Compromisul prevede o perioadă maximă de suspendare de până la patru luni, care ar putea fi prelungită de o autoritate judiciară sau administrativă până la 12 luni. În cazurile în care dreptul intern îi impune debitorului să prezinte planul spre confirmare unei autorități judiciare sau administrative în termen de opt luni, suspendarea ar putea fi prelungită atât cât este necesar pentru ca instanța să ia o decizie privind planul de restructurare. Având în vedere că acestea sunt termenele maxime, statele membre au desigur posibilitatea de a introduce o suspendare mai scurtă.

O diferență similară în ceea ce privește aprecierea fie a intereselor debitorului, fie a celor ale creditorului s-a manifestat și în legătură cu posibilitatea ca o instanță să anuleze suspendarea. În timp ce unele state membre au exprimat temerea că o astfel de posibilitate va reduce marja de manevră a debitorului, având în vedere că există întotdeauna amenințarea ca suspendarea să fie anulată, alte state membre au considerat că o astfel de posibilitate este necesară pentru a se garanta interesele creditorilor. Compromisul include, prin urmare, o posibilitate de anulare a suspendării în cazul în care aceasta nu mai îndeplinește obiectivele sau, dacă acest lucru este prevăzut în dreptul intern, în cazul în care cauzează un prejudiciu abuziv creditorilor, însă le permite statelor membre să introducă o perioadă minimă în cursul căreia suspendarea să nu poată fi anulată. Statele membre pot, de asemenea, să limiteze posibilitatea de a solicita anularea unei suspendări la situațiile în care creditorii nu au avut ocazia de a fi audiați (de exemplu atunci când suspendarea este automată).

d) Împărțirea în clase

Propunerea Comisiei a introdus cerința de a împărți creditorii în clase diferite în scopul votului, în funcție de comunitatea de interese a acestora. Cu toate acestea, unele state membre nu erau familiarizate cu acest sistem și au considerat că acesta ar putea fi dificil, costisitor și, în multe cazuri, inutil. Acest lucru s-ar putea întâmpla mai ales în cazurile în care debitorul este o microîntreprindere sau o întreprindere mică sau mijlocie, din cauza structurii simple a capitalului acesteia și a numărului său limitat de creditori. Compromisul prevede, prin urmare, posibilitatea ca statele membre să le permită microîntreprinderilor și întreprinderilor mici sau mijlocii să aleagă să nu trateze părțile afectate în clase separate.

e) Impunerea unui plan de restructurare în ciuda disidenței creditorilor din mai multe clase

Mecanismul de impunere a unui plan de restructurare în ciuda disidenței creditorilor din mai multe clase a fost nou pentru o serie de state membre și a cauzat unele preocupări. În special două aspecte au fost problematice pentru un număr considerabil de state membre:

- propunerea le impunea statelor membre să efectueze o determinare a valorii debitorului pentru a stabili ce clase de creditori sunt „în afara banilor” (*out of the money*) și, prin urmare, nu pot contribui cu sprijinul lor la majoritatea de vot în cadrul unui vot privind impunerea unui plan de restructurare în ciuda disidenței creditorilor din mai multe clase;
- propunerea introducea o „regulă de prioritate absolută” conform căreia o clasă disidentă de creditori trebuie satisfăcută integral înainte ca o clasă inferioară să beneficieze de repartizări sau să își păstreze vreun interes în cadrul planului de restructurare.

Unele state membre au considerat că aceste cerințe vor face procedura mai dificilă și costisitoare și că vor face ca restructurarea preventivă să fie mai restrictivă, dacă nu chiar imposibilă. Comisia Europeană a subliniat că o determinare a valorii ar fi necesară numai dacă un creditor contestă în instanță aplicarea mecanismului de impunere a unui plan de restructurare în ciuda disidenței creditorilor din mai multe clase.

Textul compromisului intenționează să soluționeze prima problemă prin introducerea unei opțiuni alternative prin care statele membre să poată evita cerința ca numai clasele de creditori „în bani” (*in the money*) să poată contribui la majoritatea de vot, anume în situația în care o majoritate a claselor de creditori votează în favoarea planului, cu condiția ca cel puțin una dintre clasele respective să fie o clasă de creditori garantați sau să aibă rang prioritar față de clasa de creditori negarantați obișnuiți.

A doua problemă a fost abordată în textul de compromis prin furnizarea unei opțiuni alternative prin care statele membre introduc o valoare de referință diferită – o „regulă a priorității relative” – pentru a proteja clasele de creditori disidente în cazul utilizării unui mecanism de impunere a unui plan de restructurare în ciuda disidenței creditorilor din mai multe clase. Această opțiune impune ca clasele disidente cu drept de vot să beneficieze de un tratament cel puțin la fel de favorabil ca orice altă clasă de același rang, în cazul în care s-ar fi aplicat ordinea normală a priorităților de lichidare în dreptul intern, și mai favorabil decât orice clasă inferioară. Soluția le oferă statelor membre mai multă flexibilitate în punerea în aplicare a acestei norme.

Deși nu toate statele membre au considerat că aceste opțiuni sunt suficient de flexibile, o largă majoritate a acestora a fost de acord cu abordarea propusă.

III. CONCLUZIE

Elementele acestui text de compromis trebuie privite drept un pachet care vizează instituirea unui regim echilibrat, care să țină seama în aceeași măsură de interesele debitorului, ale creditorilor și ale altor părți interesate. Deși textul de compromis armonizează anumite principii foarte importante, el le oferă suficientă flexibilitate statelor membre pentru a-și alege abordarea în vederea punerii în aplicare a acestor principii.

Ținând seama de importanța menținerii acestui echilibru, Consiliul (Justiție și Afaceri Interne) este invitat ca, în cadrul reuniunii sale din 11 și 12 octombrie 2018:

- (a) să confirme o abordare generală cu privire la textul de compromis astfel cum figurează în anexa prezentului document;
- (b) să convină că acest text va constitui baza negocierilor cu Parlamentul European.

2016/0359 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

privind cadrele de restructurare preventivă, remiterea de datorie și interdicțiile, precum și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei (UE) 2017/1132

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolele 53 și 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor²,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

¹ JO C , , p. .

² JO C , , p. .

- (1) Obiectivul prezentei directive este îndepărtarea obstacolelor din calea exercitării anumitor libertăți fundamentale, cum ar fi libera circulație a capitalurilor și libertatea de stabilire, obstacole rezultate din diferențele dintre prevederile și procedurile naționale referitoare la restructurarea preventivă, insolvența și **remiterea de datorie și interdicțiile**. În scopul îndepărtării acestor obstacole, prin prezenta directivă se asigură că întreprinderile viabile aflate în dificultăți financiare au acces la cadre naționale eficiente de restructurare preventivă care le permit să continue să funcționeze, că întreprinzătorii **insolvabili sau supraîndatorați** care sunt onești au o a doua șansă datorită remiterii complete de datorie după scurgerea unei perioade de timp rezonabile și că procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie devin mai eficiente, în special prin scurtarea duratei acestora.
- (2) Restructurarea ar trebui să le permită **debitorilor** aflați în dificultăți financiare să își continue activitatea integral sau parțial, prin schimbarea componenței, a condițiilor sau a structurii activelor și pasivelor sau a structurii capitalului, inclusiv prin vânzarea de active sau a unor părți din activitate, **precum și prin modificări operaționale. Cu excepția cazului în care dreptul intern prevede altfel, modificările operaționale, cum ar fi rezilierea sau modificarea contractelor ori vânzarea sau un alt tip de cesiune a activelor, ar trebui să respecte cerințele generale care sunt prevăzute în dreptul intern pentru astfel de măsuri, în special normele de drept civil și de drept al muncii. Orice conversie a creanțelor în acțiuni ar trebui să respecte, de asemenea, garanțiile prevăzute de dreptul intern.** Cadrele de restructurare preventivă ar trebui, mai ales, să le permită **debitorilor** să se restructureze într-un stadiu timpuriu și să evite insolvența. Respectivul cadru ar trebui să asigure mărirea la maximum a valorii pentru creditori, proprietari și economia în ansamblul său și să prevină pierderile inutile de locuri de muncă și pierderile de cunoștințe și competențe. Ele ar trebui să prevină, de asemenea, acumularea de credite neperformante. În procesul de restructurare ar trebui să fie protejate drepturile tuturor părților implicate, **într-un mod echilibrat**. În același timp, întreprinderile neviabile care nu au perspective de supraviețuire ar trebui să fie lichidate cât mai repede posibil. **În cazul în care un debitor aflat în dificultăți financiare nu este viabil din punct de vedere economic sau viabilitatea sa economică nu poate fi restabilită rapid, eforturile de restructurare ar putea duce la accelerarea și acumularea de pierderi în detrimentul creditorilor, al lucrătorilor și al altor părți interesate, precum și al economiei în ansamblu.**

- (3) Între statele membre există diferențe în ceea ce privește numărul de proceduri la care debitorii aflați în dificultăți financiare pot recurge pentru a-și restructura activitatea. Unele state membre dispun de un număr limitat de proceduri, ceea ce înseamnă că întreprinderile sunt în măsură să își restructureze activitatea numai într-o etapă relativ târzie, în contextul procedurilor de insolvență. În alte state membre, restructurarea este posibilă într-o etapă mai timpurie, dar procedurile existente fie nu sunt pe cât de eficiente ar trebui, fie sunt foarte formale, limitând în special posibilitatea de a se recurge la proceduri extrajudiciare. În mod similar, normele naționale care le oferă întreprinzătorilor o a doua șansă, în special cele prin care aceștia obțin remiterea de datoriile angajate în cursul activității lor, diferă de la un stat membru la altul în ceea ce privește perioada premergătoare remiterii de datorie și condițiile pentru remiterea de datorie.
- (4) În numeroase state membre durează mai mult de trei ani până când întreprinzătorii falșiți, dar onești, pot să obțină remiterea de datorie și să o ia de la capăt. Atunci când cadrul pentru **remiterea de datorie și interdicții** este inefficient, întreprinzătorii sunt nevoiți să se mute în alte jurisdicții pentru a o putea lua de la capăt într-o perioadă de timp rezonabilă, ceea ce presupune cheltuieli suplimentare considerabile atât pentru creditorii lor, cât și pentru ei înșiși în calitate de debitori. Perioadele mari de valabilitate ale ordinelor de interdicție care însoțesc deseori procedurile soldate cu remiterea de datorie creează obstacole în calea libertății de a demara și a desfășura o activitate independentă de întreprinzător.
- (5) Durata excesivă a procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie din mai multe state membre este un important factor care stă la baza unor rate scăzute de recuperare și care îi descurajează pe investitori, aceștia ferindu-se să facă afaceri în jurisdicțiile în care procedurile riscă să fie prea îndelungate.
- (6) Toate aceste diferențe se traduc în costuri suplimentare pentru investitori, atunci când aceștia evaluează riscurile debitorilor care se confruntă cu dificultăți financiare în unul sau mai multe state membre, și în costuri de restructurare pentru societățile comerciale cu sedii, creditorii sau active în alte state membre, după cum se poate vedea cel mai clar în cazul restructurării unor grupuri internaționale de societăți comerciale. Numeroși investitori susțin că principalul motiv pentru care nu investesc sau nu intră în relații de afaceri cu un partener din afara țării lor de origine este lipsa de securitate din dreptul insolvenței aplicabil în altă țară sau riscul ca procedura de insolvență din altă țară să fie foarte lungă sau complicată.

- (7) Aceste diferențe duc la apariția unor condiții inegale de acces la creditare și a unor rate inegale de recuperare în statele membre. Un grad mai mare de armonizare în domeniul restructurării, al insolvenței și al **remiterii de datorie și interdicțiilor** este, în consecință, indispensabil pentru buna funcționare a pieței unice, în general, și pentru funcționarea uniunii piețelor de capital, în particular.
- (8) Ar trebui să se elimine, de asemenea, costurile suplimentare de evaluare a riscurilor și de executare silită transfrontalieră pe care le suportă creditorii întreprinzătorilor supraîndatorați care se mută în alt stat membru pentru a beneficia de o **remitere a datoriilor** într-o perioadă de timp mult mai scurtă. Ar trebui să se reducă, de asemenea, costurile suplimentare pe care le suportă întreprinzătorii care sunt nevoiți să se mute în alt stat membru pentru a beneficia de o **remitere de datorii**. În plus, obstacolele create de perioadele lungi de valabilitate ale ordinelor de interdicție legate de supraîndatorarea unui întreprinzător reprimă spiritul întreprinzător.
- (9) Obstacolele din calea exercitării libertăților fundamentale nu se limitează la situațiile pur transfrontaliere. Existența unei piețe unice care prezintă un grad tot mai mare de interconectare – în care bunurile, serviciile, capitalul și forța de muncă circulă liber – și o dimensiune digitală tot mai pronunțată înseamnă că foarte puține societăți comerciale sunt pur naționale, dacă se iau în considerare toate elementele relevante, precum baza de clienți, lanțul de aprovizionare, domeniul de activitate, baza de investitori și baza de capital. Chiar și cazurile de insolvență pur naționale ar putea avea un impact asupra funcționării pieței unice, prin așa-numitul efect de domino al insolvențelor, prin care insolvența unui **debitor** ar putea declanșa alte insolvențe în lanțul de aprovizionare.

(10) În Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului³ sunt abordate aspecte precum competența, recunoașterea și executarea, dreptul aplicabil și cooperarea în cadrul procedurilor de insolvență transfrontaliere, precum și interconectarea registrelor de insolvență. În domeniul de aplicare al acestui regulament intră procedurile de prevenire prin care se încurajează salvarea debitorilor viabili din punct de vedere economic și procedurile prin care întreprinzătorilor li se acordă o a doua șansă. Regulamentul (UE) 2015/848 nu rezolvă însă neconcordanțele dintre respectivele proceduri din dreptul intern. Mai mult, un instrument limitat la cazurile de insolvență transfrontalieră nici nu ar îndepărta toate obstacolele din calea liberei circulații, nici nu ar crea posibilitatea ca investitorii să determine dinainte natura transfrontalieră sau internă a dificultăților financiare pe care debitorul le-ar putea avea în viitor. Este nevoie, așadar, de un instrument care să nu se limiteze la chestiuni de cooperare judiciară, ci să stabilească standarde minime de drept material **pentru procedurile de restructurare preventivă, precum și pentru procedurile care conduc la o remitere de datorie pentru antreprenori.**

(10a) **Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze domeniul de aplicare al Regulamentului (UE) 2015/848. Aceasta se dorește a fi pe deplin compatibilă cu Regulamentul (UE) 2015/848 și complementară acestuia, prin impunerea obligației ca statele membre să instituie proceduri de restructurare preventivă care să respecte anumite principii minime de eficacitate. Aceasta nu schimbă abordarea urmărită în Regulamentul (UE) 2015/848 de a permite statelor membre posibilitatea de a menține sau de a introduce proceduri care nu îndeplinesc condiția publicității pentru recunoaștere și notificare în temeiul anexei A din Regulamentul (UE) 2015/848. Cu toate că directiva nu impune ca procedurile din sfera sa de aplicare să îndeplinească toate condițiile de notificare în temeiul anexei A din Regulamentul (UE) 2015/848, aceasta urmărește să faciliteze recunoașterea și executarea transfrontalieră a procedurilor care intră în domeniul său de aplicare.**

³ Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență (JO L 141, 5.6.2015, p. 19).

- (11) Este necesar să se reducă cheltuielile de restructurare, atât cele suportate de debitori, cât și cele suportate de creditori. Prin urmare, ar trebui să se reducă diferențele care împiedică restructurarea timpurie a **debitorilor** viabili aflați în dificultăți financiare și care stânjenesc accesul întreprinzătorilor onești la o **remitere de datorie**. S-ar crea astfel un plus de transparență, de securitate juridică și de previzibilitate în Uniune. De asemenea, ar trebui ca în acest fel să se mărească la maximum randamentele obținute de toate tipurile de creditori și de investitori și să se încurajeze investițiile transfrontaliere. O mai mare coerență ar trebui să faciliteze, de asemenea, restructurarea grupurilor de societăți comerciale, indiferent de locul din Uniune în care își au sediul membrii grupului.
- (12) Dacă se îndepărtează barierele din calea restructurării eficiente a **debitorilor** viabili aflați în dificultăți financiare, se contribuie la reducerea la minimum a pierderilor de locuri de muncă și a pierderilor suferite de creditorii din lanțul de aprovizionare și se conservă know-how-ul și competențele, ceea ce este în avantajul economiei în general. Dacă întreprinzătorii pot beneficia mai ușor de o **remitere de datorie**, se evită excluderea acestora de pe piața forței de muncă și li se permite acestora să redemareze activități de întreprinzător, pe baza învățămintelor desprinse din experiențele anterioare. În sfârșit, dacă se reduce durata procedurilor de restructurare, se măresc ratele de recuperare ale creditorilor, dat fiind că trecerea timpului nu ar face, în mod normal, decât să genereze noi pierderi ale valorii **debitorului**. De asemenea, existența unor cadre de insolvență eficiente ar permite o mai bună evaluare a riscurilor pe care le presupun deciziile de acordare și de luare de credite și o adaptare lină a **debitorilor insolvabili sau supraîndatorați**, ceea ce ar reduce la minimum costurile economice și sociale pe care le presupune procesul de reducere a gradului de îndatorare. **Prezenta directivă oferă statelor membre flexibilitatea de a aplica aceste principii comune, respectând totodată sistemele juridice naționale. Statele membre pot menține sau introduce în dreptul lor intern alte cadre de restructurare preventivă.**

- (13) Întreprinderile care ar trebui să beneficieze de o abordare mai coerentă la nivelul Uniunii sunt în special **microîntreprinderile și întreprinderile mici și mijlocii**, dat fiind că ele nu dispun de resursele necesare pentru a face față unor costuri de restructurare ridicate și pentru a beneficia de procedurile de restructurare mai eficiente din unele state membre. **În cadrul definirii microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii, statele membre ar putea să țină seama în mod corespunzător de Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului sau de Recomandarea Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii.** Se întâmplă deseori ca **microîntreprinderile și întreprinderile mici și mijlocii** să nu dispună, mai ales atunci când se confruntă cu dificultăți financiare, de resursele necesare pentru a angaja consultanți profesioniști, ceea ce înseamnă deci că ar trebui să fie introduse instrumente de avertizare timpurie prin care debitorii să fie alertați că trebuie să acționeze urgent. **Statele membre ar putea fie să dezvolte ele însele astfel de instrumente, fie să lase dezvoltarea lor la latitudinea sectorului privat, atâta timp cât obiectivul este realizat.** Pentru a-i ajuta pe acești **debitori** să se restructureze la costuri scăzute, ar trebui de asemenea să fie elaborate la nivel național și puse la dispoziție online **liste de verificare cuprinzătoare pentru planurile de restructurare, adaptate la nevoile microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii.** (...)

- (14) Este indicat să se excludă din domeniul de aplicare al prezentei directive debitorii care sunt întreprinderi de asigurare și de reasigurare, astfel cum sunt definite la articolul 13 punctele 1 și 4 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁴, instituții de credit, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁵, firme de investiții și organisme de plasament colectiv, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctele 2 și 7 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, contrapărți centrale, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului⁶, depozitari centrali de titluri de valoare, astfel cum sunt definiți la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului⁷ și alte instituții financiare și entități enumerate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁸. Acestea sunt supuse unor regimuri speciale, iar autoritățile naționale de supraveghere și de rezoluție au competențe ample de intervenție. **De asemenea, ar putea fi indicat să se excludă și alte entități financiare furnizoare de servicii financiare care fac obiectul unor regimuri speciale în cadrul cărora autoritățile naționale de supraveghere sau rezoluție dispun de competențe ample de intervenție comparabile cu cele menționate mai sus. Pentru aceleași considerente, este de asemenea indicat să se excludă din domeniul de aplicare al prezentei directive organismele publice constituite în temeiul dreptului intern. Statele membre ar putea, de asemenea, să limiteze accesul la cadrele de restructurare preventivă la persoanele juridice. În statele membre cu sisteme juridice diferite, în cazul în care același tip de entitate are un statut juridic diferit în sistemele juridice respective, pentru toate aceste tipuri de entități s-ar putea aplica un regim uniform.**

⁴ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

⁵ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁶ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

⁷ Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarii centrali de titluri de valoare și de modificare a Directivelor 98/26/CE și 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 236/2012 (JO L 257, 28.8.2014, p. 1).

⁸ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

- (15) Supraîndatorarea consumatorilor este un motiv de mare preocupare economică și socială și este strâns legată de reducerea excedentului de datorie. În plus, deseori este imposibil să se facă o distincție clară între datoriile pe care întreprinzătorul le angajează în calitate de consumator și cele pe care acesta le angajează în calitate de întreprindere. Regimul de a doua șansă pentru întreprinzători nu ar fi eficace dacă întreprinzătorii ar trebui să treacă prin proceduri separate, cu condiții de acces și perioade premergătoare remiterii de datorie diferite, pentru a obține remiterea de datoriile personale angajate în calitate de întreprindere și de datoriile personale angajate în calitate de consumator. Din aceste motive, deși în prezenta directivă nu sunt incluse norme obligatorii referitoare la supraîndatorarea consumatorilor, statele membre **pot de asemenea** să aplice dispozițiile referitoare la remiterea de datorie și în cazul consumatorilor.
- (16) Cu cât debitorul poate să își detecteze dificultățile financiare și să ia măsurile corespunzătoare mai devreme, cu atât probabilitatea ca acesta să evite o insolvență iminentă este mai mare sau, în cazul unei întreprinderi a cărei viabilitate este compromisă definitiv, cu atât procedura de lichidare este mai bine organizată și mai eficientă. Pentru ca debitorii care încep să se confrunte cu probleme financiare să fie motivați să ia măsuri din vreme, ar trebui să existe, așadar, informații clare, **actualizate, concise și ușor de utilizat** despre procedurile de restructurare preventivă, precum și **unul sau mai multe** instrumente de avertizare timpurie. Printre posibilele mecanisme de avertizare timpurie **ar putea** să se numere **mecanisme de alertă atunci când debitorul nu a efectuat anumite tipuri de plăți sau servicii de consiliere furnizate de către organizații publice sau private (...)**. În plus, părțile terțe care au acces la informații relevante, cum ar fi contabilii, autoritățile fiscale și autoritățile de securitate socială, ar putea fi motivate (...) în dreptul intern să semnaleze **debitorului** evoluțiile negative. **Statele membre ar putea să adapteze instrumentele de avertizare timpurie în funcție de mărimea întreprinderii și ar putea stabili dispoziții de alertă timpurie specifice pentru întreprinderile și grupurile mari, ținând seama de particularitățile lor. Prezenta directivă nu impune statelor membre răspunderea pentru eventuale daune suferite prin mecanisme de restructurare care sunt declanșate de astfel de instrumente de avertizare timpurie.**

- (17) Debitorii, **inclusiv entitățile juridice și, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, persoanele fizice și grupurile de întreprinderi**, ar trebui să dispună de un cadru de restructurare care să le permită să se ocupe de dificultățile lor financiare într-un stadiu timpuriu, când pare probabil că insolvența poate fi prevenită și continuarea activității asigurată. Acest cadru de restructurare ar trebui să fie disponibil înainte ca debitorii să fie declarați insolvabili în conformitate cu dreptul intern, adică înainte ca debitorii să îndeplinească condițiile **prevăzute de dreptul intern** de intrare în proceduri de insolvență colectivă, care în mod normal presupun desistarea totală a debitorului și numirea unui lichidator. (...) Cu toate acestea, pentru a se evita utilizarea abuzivă a procedurii, dificultățile financiare ale debitorului ar trebui să reflecte probabilitatea insolvenței, iar planul de restructurare ar trebui să aibă capacitatea de a preveni insolvența debitorului și de a asigura viabilitatea întreprinderii. **Statele membre ar putea stabili dacă creanțele care devin scadente sau care apar după solicitarea ori deschiderea procedurii să fie incluse în măsurile de restructurare preventivă sau ar putea decide suspendarea cererilor individuale de executare silită. Statele membre sunt libere să decidă dacă suspendarea cererilor individuale de executare silită are efect asupra dobânzilor la creanțe.**
- (17a) **Statele membre ar putea introduce un test de viabilitate ca condiție pentru accesul la procedura de restructurare prevăzută de prezenta directivă. Un astfel de test trebuie efectuat fără a aduce prejudicii activelor debitorului, ceea ce ar putea însemna, printre altele, acordarea unei suspendări provizorii sau efectuarea evaluării fără întârzieri nejustificate. Absența unui prejudiciu nu exclude totuși posibilitatea de a solicita debitorului să-și dovedească viabilitatea pe propria cheltuială.**
- (17b) **Statele membre ar putea extinde domeniul de aplicare al cadrelor de restructurare preventivă prevăzute de prezenta directivă la situații în care debitorul se confruntă cu dificultăți de altă natură decât financiară, cu condiția ca aceste dificultăți să dea naștere unei amenințări reale și grave la adresa capacității actuale sau viitoare a debitorului de a-și plăti datoriile la scadență. Perioada de timp relevantă pentru stabilirea unei astfel de amenințări se poate extinde la câteva luni sau chiar mai mult, pentru a ține cont de cazurile în care debitorul se confruntă cu dificultăți de altă natură decât financiară care amenință situația activității sale și, pe termen mediu, lichiditatea sa. Un exemplu de acest fel ar putea fi cazul în care debitorul a pierdut un contract de importanță crucială pentru el.**

- (18) În scopul promovării eficienței și al reducerii întârzierilor și a costurilor, cadrele naționale de restructurare preventivă ar trebui să conțină proceduri flexibile. **În cazul în care dispozițiile prezentei directive sunt puse în aplicare în diferite proceduri dintr-un cadru de restructurare, debitorul ar trebui să aibă acces la toate drepturile și garanțiile prevăzute de prezenta directivă în scopuri de restructurare preventivă. Cu excepția cazurilor de implicare obligatorie a autorităților judiciare sau administrative, prevăzută de prezenta directivă, statele membre și-ar putea limita implicarea (...) la ceea ce este necesar și proporțional, luând în considerare, printre altele, obiectivul protejării drepturilor și intereselor debitorilor și ale părților afectate și obiectivul reducerii întârzierilor și a costurilor procedurilor. Atunci când creditorilor li se dă autorizația de a iniția o procedură de restructurare în conformitate cu dreptul intern, statele membre ar putea solicita acordul debitorului ca condiție preliminară pentru inițierea procedurii.**
- (18a) Pentru a se evita costurile inutile și a se reflecta caracterul timpuriu al procedurii **și pentru a stimula debitorii să solicite restructurarea preventivă într-un stadiu timpuriu al dificultăților financiare, aceștia** ar trebui, în principiu, să păstreze controlul asupra activelor lor și a activității lor curente. Numirea unui practician în restructurare, fie **pentru a sprijini** negocierea unui plan de restructurare, fie (...) **pentru a supraveghea** acțiunile debitorului, nu ar trebui să aibă loc în toate cazurile, ci numai în cele în care circumstanțele sau nevoile specifice ale debitorului fac necesar acest lucru. (...) Cu toate acestea, (...) **statele membre ar putea decide că numirea unui practician în domeniul restructurării este întotdeauna necesară în anumite circumstanțe, (...) cum ar fi în cazul în care debitorul beneficiază de (...)** o suspendare generală a cererilor individuale de executare silită, în cazul în care (...) planul de restructurare **trebuie să fie confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă prin impunerea unui plan de restructurare în ciuda disidenței creditorilor din mai multe clase sau în cazul în care planul de restructurare include măsuri care afectează drepturile lucrătorilor, atunci când debitorul sau personalul său de conducere a acționat în mod fraudulos, penal sau nefast în relațiile de afaceri sau atunci când numirea are loc cu singurul scop de a ajuta la elaborarea sau la negocierea planului de restructurare.**

- (19) Un debitor ar trebui să poată **beneficia de** o suspendare temporară a cererilor individuale de executare silită, **indiferent dacă aceasta este acordată de o autoritate judiciară sau administrativă ori prin efectul legii (...)** cu scopul de a sprijini negocierile privind un plan de restructurare, dându-i debitorului posibilitatea în cursul negocierilor să funcționeze în continuare sau să conserve valoarea patrimoniului său. În cazul în care dreptul intern prevede acest lucru, suspendarea s-ar putea aplica și față de terții furnizori de garanții, inclusiv garanții și furnizorii de garanții reale. Cu toate acestea, statele membre ar putea să prevadă că autoritățile judiciare sau administrative pot refuza să acorde suspendarea cererilor individuale de executare silită în cazul în care aceasta nu este necesară sau nu ar îndeplini obiectivul de sprijinire a negocierilor. Printre factorii care pot constitui un motiv de refuz s-ar putea număra lipsa susținerii din partea majorităților necesare a creditorilor sau, în cazul în care astfel prevăzut în dreptul intern, incapacitatea efectivă a debitorului de a-și plăti datoriile la scadență. Pentru a facilita și a accelera derularea procedurilor, statele membre ar trebui să poată stabili, pe baza unor prezumții *juris tantum*, prezența unor motive de refuz, în cazul în care, de exemplu, debitorul are conduita tipică a unui debitor aflat în imposibilitatea de a-și achita datoriile la scadență, cum ar fi o neîndeplinire substanțială a obligațiilor față de lucrători sau de agenții fiscale ori de securitate socială, sau în cazul în care întreprinzătorul sau personalul responsabil pentru gestionarea curentă a societății a săvârșit o infracțiune financiară care dă motiv să se creadă că o majoritate a creditorilor nu va susține începerea negocierilor.
- (19a) Suspendarea cererilor de executare silită ar putea fi generală, adică aplicabilă tuturor creditorilor, sau specifică, adică aplicabilă anumitor creditori sau categorii de creditori. **Statele membre ar putea exclude anumite creanțe sau categorii de creanțe din domeniul de aplicare al suspendării în situații bine definite, cum ar fi creanțele care sunt garantate prin active a căror eliminare nu ar pune în pericol restructurarea activității sau creanțele creditorilor cărora suspendarea le-ar crea un prejudiciu abuziv, de exemplu printr-o pierdere necompensată sau prin deprecierea garanției reale.**

(19b) Pentru a se asigura echilibrul corect între drepturile debitorului și cele ale creditorilor, suspendarea ar trebui să **se aplice** pentru o perioadă **maximă de până la** patru luni. În cazurile complexe de restructurare ar putea fi necesară însă o perioadă mai mare. Statele membre **ar putea** decide că autoritatea judiciară sau administrativă **poate** dispune (...) prelungiri **ale perioadei inițiale de suspendare în circumstanțe bine definite, care ar putea include progresele înregistrate în negocierile privind planul de restructurare, complexitatea cazului, mărimea debitorului sau prezența unor elemente care indică faptul că este posibil ca planul să fie adoptat. (...)** În cazul în care autoritatea judiciară sau administrativă nu ia o decizie cu privire la prelungirea unei suspendări a executării silite înainte ca aceasta să expire, suspendarea ar trebui să înceteze să producă efecte începând cu data la care expiră. Din motive de securitate juridică, durata totală a suspendării ar trebui să fie limitată la douăsprezece luni. **Prin derogare de la perioada de douăsprezece luni, în cazul în care statele membre impun prezentarea unor planuri de restructurare în vederea confirmării de către o autoritate judiciară sau administrativă în termen de opt luni, statele membre ar putea să prevadă ca suspendarea să fie prelungită până la confirmarea planului. Statele membre ar putea să prevadă o suspendare pe o perioadă nedeterminată atunci când debitorul devine insolubil în conformitate cu dreptul intern. Statele membre ar putea decide dacă o suspendare provizorie de scurtă durată, acordată în așteptarea deciziei autorității judiciare sau administrative privind accesul la cadrul de restructurare preventivă, face sau nu obiectul termenelor prevăzute în prezenta directivă.**

- (20) Pentru a se asigura că creditorii nu sunt lezați **inutil**, **statele membre ar trebui să se asigure că autoritățile judiciare sau administrative pot anula suspendarea dacă aceasta nu mai îndeplinește obiectivul de sprijinire a negocierilor, de exemplu în cazul în care devine evident că majoritatea necesară a creditorilor nu susține continuarea negocierilor. (...)** Suspendarea ar trebui, **de asemenea**, să fie anulată **dacă** creditorii sunt prejudiciați abuziv prin suspendarea executărilor silită. **Statele membre ar putea limita posibilitatea anulării suspendării cererilor individuale de executare silită la situațiile în care creditorii nu au avut posibilitatea de a fi audiați înainte de intrarea în vigoare a suspendării sau înainte de prelungirea acesteia. Ele ar putea, de asemenea, să prevadă o perioadă minimă în care suspendarea nu poate fi anulată.** Pentru a stabili dacă creditorilor le-a fost cauzat un prejudiciu abuziv, autoritățile judiciare sau administrative **ar putea** să verifice dacă prin suspendare se va conserva valoarea totală a masei bunurilor, dacă debitorul acționează cu rea-credință sau cu intenția de a cauza prejudicii sau dacă acesta acționează în general împotriva așteptărilor legitime ale masei credentiale generale. **Prezenta directivă nu include dispoziții privind despăgubirile sau garanțiile pentru creditori ale căror garanții reale este posibil să scadă ca valoare în cursul suspendării.** Se consideră că un creditor sau o clasă de creditori sunt prejudiciați în mod abuziv prin suspendare dacă, de exemplu, creanțele lor sunt tratate ca urmare a suspendării într-un mod considerabil mai puțin favorabil decât dacă suspendarea nu **ar** fi fost **aplicată** sau dacă creditorul este pus într-o situație mai dezavantajoasă decât alți creditori aflați într-o poziție similară. **Statele membre ar putea prevedea că, ori de câte ori se stabilește că a fost cauzat un prejudiciu abuziv în ceea ce privește unul sau mai mulți creditori sau una sau mai multe clase de creditori, suspendarea poate fi anulată în ceea ce privește respectivii creditori sau respectivele clase de creditori ori în ceea ce privește toți creditorii. Statele membre își păstrează libertatea de a decide cine este în măsură să solicite anularea suspendării.**

- (21) (...) Suspendarea cererilor individuale de executare silită ar trebui, de asemenea, să însemne suspendarea obligației debitorului de a solicita deschiderea sau de a proceda, la cererea unui creditor, la deschiderea unei proceduri de insolvență care se poate solda cu lichidarea debitorului. O astfel de procedură de insolvență ar trebui să fie una al cărei rezultat nu se limitează prin lege la o lichidare a debitorului, dar ar putea fi și o restructurare a debitorului. Suspendarea deschiderii unei proceduri de insolvență la cererea creditorilor se aplică nu numai în cazul în care statele membre prevăd o suspendare generală a cererilor individuale de executare silită aplicabilă tuturor creditorilor, ci și în cazul în care dreptul intern prevede posibilitatea unei suspendări limitate a cererilor individuale de executare silită numai pentru un număr restrâns de creditori. Cu toate acestea, statele membre ar putea prevedea că procedura de insolvență poate fi deschisă la cererea unor autorități publice care nu acționează în calitate de creditori, cum ar fi un procuror, în interesul general. Statele membre ar putea deroga de la aceste norme atunci când debitorul intră în incapacitatea de a-și achita datoriile la scadență, cu condiția ca autoritatea judiciară sau administrativă să poată menține beneficiul suspendării dacă, ținând seama de circumstanțele cazului, deschiderea unei proceduri de insolvență care s-ar putea solda cu lichidarea debitorului nu ar fi în interesul general al creditorilor.
- (22) Când debitorul intră în procedura de insolvență, este posibil ca unii furnizori să aibă dreptul contractual de a rezilia contractul de furnizare numai pe motivul insolvenței (clauzele de rezoluțiune), **chiar dacă debitorul și-a îndeplinit obligațiile în mod corespunzător**. Același lucru ar putea fi valabil și când debitorul formulează o cerere de măsuri de restructurare preventivă. Atunci când clauzele de acest fel sunt invocate deși debitorul se află doar în stadiul de negociere a unui plan de restructurare sau de solicitare a unei suspendări a executării silite sau când ele privesc un eveniment legat de suspendare, încetarea anticipată ar putea avea un impact negativ asupra activității debitorului și a salvării cu succes a acesteia. Prin urmare, **în astfel de cazuri**, este necesar ca creditorii (...) să nu fie autorizați să invoce clauze de rezoluțiune care fac referire la negocierile asupra unui plan de restructurare, la o suspendare sau la un eveniment similar legat de suspendare.

- (22a) **Statele membre ar putea prevedea că creditorii cărora li se aplică suspendarea, ale căror creanțe au apărut înaintea suspendării și nu au fost plătite de către debitor, nu sunt autorizați să refuze execuția contractelor cu titlu executoriu, să rezilieze, să accelereze sau să modifice în alt fel aceste contracte, cu condiția ca debitorul să respecte obligațiile care îi revin în temeiul acestor contracte care ajung la scadență în cursul suspendării. Rezilierea anticipată ar afecta capacitatea întreprinderii de a-și continua activitatea în cursul negocierilor de restructurare, în special atunci când este vorba de contracte de utilități esențiale, cum ar fi gazele, energia electrică, apa, telecomunicațiile și serviciile de plăți cu cardul.**
- (23) (...) **Prezenta directivă stabilește standarde minime pentru conținutul unui plan de restructurare. Statele membre ar putea totuși să solicite explicații suplimentare în planul de restructurare, de exemplu în ceea ce privește criteriile conform cărora creditorii au fost grupați, care pot fi relevante în cazul în care o datorie este garantată doar parțial.**
- (24) (...) **Creditorii afectați de planul de restructurare și, când acest lucru este permis de dreptul intern, deținătorii de titluri de capital ar trebui să aibă drept de vot asupra adoptării unui plan de restructurare. Statele membre ar putea prevedea un număr limitat de excepții de la această normă. Părțile neafectate de planul de restructurare nu ar trebui să aibă drepturi de vot în legătură cu planul, iar aprobarea acestuia ar trebui să fie posibilă fără sprijinul părților respective. Votul poate lua forma unei proceduri de vot oficiale sau a unei proceduri de consultare și ajungere la un acord cu majoritatea prevăzută a părților afectate. Atunci când votul ia forma (...) unui acord cu majoritatea necesară, părților afectate care nu au fost implicate în acest acord ar putea totuși să le fie oferită posibilitatea de a se alătura la planul de restructurare.**

- (25) Pentru a se asigura că drepturile care sunt în linii mari similare sunt tratate în mod echitabil și că planurile de restructurare pot fi adoptate fără prejudicierea abuzivă a drepturilor părților afectate, părțile afectate ar trebui să fie tratate în clase separate care să reflecte criteriile de împărțire în clase prevăzute în dreptul intern. **Împărțirea în clase înseamnă gruparea părților afectate în scopul adoptării unui plan în așa fel încât să reflecte drepturile aferente creanțelor și intereselor afectate și rangul de prioritate al acestora.** O cerință minimă este aceea că creditorii garantați și creditorii negarantați ar trebui să fie tratați întotdeauna în clase separate, **dar statele membre ar putea solicita să fie formate mai mult de două clase de creditori, inclusiv clase diferite de creditori garantați și negarantați și clase de creditori cu creanțe subordonate. Statele membre ar putea, de asemenea, să trateze alte tipuri de creditori care nu au o comunitate de interese suficientă în clase separate, cum ar fi autoritățile fiscale sau de securitate socială.** În dreptul intern ar putea să se prevadă că creanțele garantate se pot împărți în părți garantate și **părți** negarantate, în funcție de valoarea estimată a garanțiilor reale. Dreptul intern ar putea, de asemenea, să conțină norme specifice de împărțire în clase pentru cazurile în care creditorii nediversificați sau creditorii deosebit de vulnerabili în alt mod, cum ar fi lucrătorii sau furnizorii mici, ar beneficia de respectiva împărțire în clase.
- (25a) **Statele membre ar putea prevedea că, în cazul debitorilor care sunt microîntreprinderi ori întreprinderi mici sau mijlocii, din cauza structurii relativ simple a capitalului lor, se poate face o excepție de la obligația de a trata creditorii în clase separate. În cazurile în care microîntreprinderile și întreprinderile mici sau mijlocii au decis să utilizeze o singură clasă cu drept de vot și această clasă votează împotriva planului, debitorii au posibilitatea, în conformitate cu principiile generale ale prezentei directive, să prezinte un alt plan.**
- (25b) Drepturile interne ar trebui să asigure, în orice caz, tratamentul adecvat al chestiunilor de importanță deosebită pentru împărțirea în clase, cum ar fi creanțele părților cu legături între ele, și ar trebui să conțină norme referitoare la tratamentul creanțelor condiționale și al creanțelor contestate. **Dreptul intern ar putea reglementa modul în care sunt tratate creanțele contestate în scopul alocării drepturilor de vot.** Autoritatea judiciară sau administrativă ar trebui să examineze împărțirea în clase, **inclusiv selectarea creditorilor afectați de plan,** atunci când planul de restructurare este depus spre confirmare, dar statele membre ar putea prevedea ca autoritatea respectivă să aibă posibilitatea de a examina împărțirea în clase și mai devreme, în cazul în care întreprinderea care propune planul solicită validarea sau îndrumări în prealabil.

- (26) În dreptul intern ar trebui să se stabilească majoritățile necesare, astfel încât minoritatea părților afectate din fiecare clasă să nu poată împiedica adoptarea unui plan de restructurare care nu le prejudiciază în mod abuziv drepturile și interesele. Fără o normă a majorității obligatorie pentru creditorii garantați disidenți, restructurarea timpurie ar fi imposibilă în numeroase cazuri, de exemplu atunci când este nevoie de o restructurare financiară, dar întreprinderea este altfel viabilă. Pentru a se asigura că rolul pe care părțile îl au în adoptarea planurilor de restructurare este proporțional cu interesele pe care le dețin în întreprindere, majoritatea necesară ar trebui să se bazeze pe cuantumul creanțelor creditorilor sau al intereselor deținătorilor de titluri de capital din fiecare clasă dată. **Statele membre ar putea în plus să impună existența unei majorități numerice a părților afectate din fiecare clasă. Statele membre ar putea stabili norme în ceea ce privește părțile afectate cu drept de vot care nu își exercită dreptul de vot în mod corect sau nu sunt reprezentate, cum ar fi luarea lor în considerare pentru un prag de participare sau pentru calcularea majorității. De asemenea, statele membre sunt libere să prevadă un prag de participare pentru vot.**
- (27) Prin „criteriul respectării intereselor creditorilor” se poate asigura că niciun creditor disident nu se va găsi prin planul de restructurare într-o situație mai puțin favorabilă decât în caz de lichidare, indiferent dacă (...) aceasta se realizează prin fragmentare sau prin vânzarea întreprinderii ca întreprindere în activitate, **ori decât în scenariul următoarei alternative optime, în cazul în care planul de restructurare nu a fost confirmat. Statele membre ar trebui să poată alege unul dintre aceste două praguri atunci când pun în aplicare acest criteriu în dreptul intern.** Criteriul ar trebui să fie aplicat în toate cazurile în care un plan trebuie confirmat pentru a fi obligatoriu pentru creditorii disidenți sau, eventual, pentru clasele disidente de creditori. **O consecință a criteriului respectării intereselor creditorilor este că, în cazul în care creditorii instituționali publici se bucură de un statut privilegiat în temeiul dreptului intern, statele membre ar putea prevedea că planul nu poate impune anularea integrală sau parțială a creanțelor creditorilor respectivi.**

(28) Deși ar trebui să se considere întotdeauna că un plan de restructurare este adoptat dacă este susținut de majoritatea necesară din fiecare clasă afectată, un plan de restructurare care nu este susținut de majoritatea necesară din fiecare clasă afectată **ar putea** totuși să fie confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă **la propunerea unui debitor sau cu acordul debitorului. În cazul unei persoane juridice, statele membre ar trebui să poată decide dacă, în acest scop, debitorul trebuie să fie înțeles ca consiliul de administrație al persoanei juridice sau o anumită majoritate a acționarilor ori a deținătorilor de titluri de capital.** Pentru ca planul să fie confirmat în cazul disidenței creditorilor din mai multe clase, el trebuie să fie sprijinit **fie de cel puțin o clasă de creditori afectați sau lezați, fie de o majoritate a claselor de părți afectate cu drept de vot, cu condiția ca cel puțin una dintre clasele respective să fie o clasă de creditori garantați sau să aibă rang prioritar față de clasa de creditori negarantați obișnuiți** (mecanismul de impunere a unui plan de restructurare în ciuda disidenței creditorilor din mai multe clase). **În primul caz, statele membre ar putea să mărească numărul de clase care sunt necesare pentru aprobarea planului, fără a impune în mod obligatoriu ca, după determinarea valorii debitorului ca întreprindere în activitate, toate aceste clase să primească o plată sau să își păstreze vreun interes, sau, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, fără să se poată considera în mod rezonabil că acestea ar primi o plată sau și-ar păstra vreun interes dacă în temeiul dreptului intern s-ar aplica ordinea normală a priorităților de lichidare.** Cu toate acestea, statele membre nu ar trebui să solicite acordul tuturor claselor. Acest lucru înseamnă că, în cazul în care există doar două categorii de creditori, acordul al cel puțin unei clase ar trebui considerat suficient, dacă sunt îndeplinite și alte condiții pentru aplicarea planului de restructurare în ciuda disidenței creditorilor din mai multe clase. Creditorii sunt considerați lezați dacă are loc o reducere a valorii creanțelor lor.

(28a) În cazul utilizării mecanismului de impunere a unui plan de restructurare în ciuda disidenței creditorilor din mai multe clase, statele membre ar trebui să asigure faptul că planul propus nu prejudiciază în mod abuziv clasele disidente de creditori afectați și ar trebui să ofere o protecție suficientă pentru astfel de clase disidente. Statele membre ar putea realiza acest lucru asigurându-se că (...) o clasă disidentă de creditori afectați este satisfăcută integral în cazul în care o clasă de rang inferior beneficiază de o plată sau păstrează un interes în cadrul planului de restructurare. Statele membre ar trebui să dispună de marjă de apreciere în ceea ce privește punerea în aplicare a conceptului de satisfacere integrală, inclusiv în ceea ce privește momentul efectuării plății, atât timp cât principalul creanței și, în cazul creditorilor garantați, valoarea garanției reale sunt protejate. Statele membre ar putea, de asemenea, să hotărască care sunt mijloacele echivalente prin care poate fi satisfăcută în întregime creanța inițială. Este oportun să li se permită statelor membre să deroge de la această normă, de exemplu acolo unde este corect ca deținătorii de titluri de capital să păstreze anumite interese în contextul planului, în pofida faptului că o clasă superioară este obligată să accepte o reducere a creanțelor sale, sau ca furnizorii de utilități esențiale care fac obiectul dispoziției privind suspendarea cererilor individuale de executare silită să fie plătiți înaintea claselor superioare de creditori. Ca alternativă, statele membre ar putea proteja o clasă disidentă de creditori, asigurând faptul că aceasta face obiectul unui tratament cel puțin la fel de favorabil ca orice altă clasă de același rang și mai favorabil decât orice clasă inferioară. Statele membre ar putea alege pe care dintre mecanismele de protecție dintre cele menționate mai sus să le instituie.

(29) Interesele legitime ale acționarilor sau ale altor deținători de titluri de capital ar trebui să fie protejate, dar statele membre ar trebui să se asigure și că **aceștia nu pot împiedica** în mod nejustificat adoptarea unor planuri de restructurare care ar permite debitorului să revină la viabilitate. **Statele membre pot adapta conceptul de „nejustificat” pentru a ține seama, printre altele, de apartenența debitorului la categoria IMM-urilor sau la cea a întreprinderilor mari, de posibilitatea ca măsurile de restructurare propuse să aducă atingere drepturilor deținătorilor de titluri de capital, de tipul de deținător de titluri de capital, de calitatea de persoană juridică sau de persoană fizică a debitorului sau de răspunderea limitată sau nelimitată a partenerilor dintr-o societate.** Statele membre pot recurge la diferite mijloace pentru îndeplinirea acestui obiectiv, de exemplu refuzând deținătorilor de titluri de capital dreptul de vot asupra unui plan de restructurare **și făcând ca** adoptarea unui plan de restructurare (...) **să nu** fie condiționată de acordul deținătorilor de titluri de capital fără drept la bani, adică deținătorii de titluri de capital care, în cazul unei determinări a valorii întreprinderii, nu ar primi nicio plată și nicio altă formă de retribuție dacă s-ar aplica ordinea normală a priorităților de lichidare. Cu toate acestea, atunci când deținătorii de titluri de capital au drept de vot asupra unui plan de restructurare, autoritatea judiciară sau administrativă ar trebui să poată confirma planul în ciuda diferenței de opinie a uneia sau mai multor clase de deținători de titluri de capital, printr-un mecanism de impunere a unui plan de restructurare în ciuda disidenței creditorilor din mai multe clase. **Statele membre care exclud de la vot deținătorii de titluri de capital nu sunt obligate să aplice regula de prioritate absolută în relațiile dintre creditori și deținătorii de titluri de capital. Un alt mijloc posibil de punere în aplicare a acestei cerințe ar putea fi asigurarea faptului că măsurile de restructurare care afectează direct drepturile deținătorilor de titluri de capital și sunt de competența unui anumit organism în temeiul dreptului societăților comerciale nu fac obiectul unor cerințe de majoritate nejustificat de ridicate și că deținătorii de titluri de capital nu au nicio competență în ceea ce privește măsurile de restructurare care nu aduc atingere directă drepturilor lor.** Ar putea fi necesare mai multe clase de deținători de titluri de capital în cazurile în care există diferite clase de titluri de participare cu diferite drepturi. Deținătorii de titluri de capital în întreprinderile mici și mijlocii care nu sunt simpli investitori, ci proprietarii întreprinderii și care contribuie la întreprindere în alte moduri, cum ar fi prin cunoștințele și competențele lor de management, s-ar putea să nu fie motivați să se restructureze în aceste condiții. Din acest motiv, mecanismul de impunere a unui plan de restructurare în ciuda disidenței creditorilor din mai multe clase ar trebui să rămână opțional pentru debitorii care sunt întreprinderi mici și mijlocii.

- (30) Este necesar ca planul de restructurare să fie confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă, în acest fel asigurându-se că reducerea drepturilor creditorilor sau a intereselor deținătorilor de titluri de capital este proporțională cu beneficiile aduse de restructurare și că respectivii creditori și deținători de titluri de capital au acces la o cale de atac eficientă. **Acest lucru este necesar în special în cazul în care există părți afectate disidente sau în care planul de restructurare conține dispoziții privind finanțarea nouă, însă statele membre ar putea prevedea că și în ale cazuri este necesară confirmarea de către o autoritate judiciară sau administrativă.**
- (30a) **Statele membre ar trebui să stabilească dispoziții pentru a asigura faptul că** autoritatea judiciară sau administrativă ar trebui (...) **să aibă posibilitatea** să respingă planurile în cazul cărora s-a stabilit că tentativa de restructurare reduce drepturile creditorilor sau deținătorilor de titluri de capital disidenți, **fie** sub valoarea pe care aceștia se așteaptă în mod rezonabil să o primească în cazul lichidării întreprinderii debitorului, indiferent dacă aceasta din urmă se realizează prin fragmentare sau prin vânzarea întreprinderii ca întreprindere în activitate, **în funcție de circumstanțele particulare ale fiecărui debitor, fie sub valoarea pe care se așteaptă în mod rezonabil să o primească în cazul scenariului următoarei alternative optime în cazul în care planul de restructurare nu a fost confirmat.** Cu toate acestea, atunci când planul este confirmat printr-un mecanism de impunere a unui plan de restructurare în ciuda disidenței creditorilor din mai multe clase, **ar trebui să se facă referire la mecanismul de protecție folosit într-un astfel de scenariu. În cazul în care statele membre aleg să efectueze determinarea valorii debitorului ca întreprindere în activitate,** valoarea întreprinderii în activitate ține seama de activitatea debitorului pe termen mai lung, **spre deosebire de** valoarea de lichidare. Valoarea întreprinderii în activitate este, de regulă, mai mare decât valoarea de lichidare deoarece se ține cont de faptul că întreprinderea își continuă activitatea și contractele cu cea mai mică perturbare posibilă, beneficiază de încrederea creditorilor financiari, a acționarilor și a clienților, continuă să genereze venituri și limitează impactul asupra lucrătorilor.

- (30b) Cu toate că îndeplinirea criteriului respectării intereselor creditorilor ar trebui examinată de către autoritatea judiciară sau administrativă numai în cazul unei contestări, pentru a se evita efectuarea unei determinări a valorii în fiecare caz, statele membre ar putea dispune examinarea din oficiu a altor condiții pentru confirmare. Statele membre au libertatea de a adăuga alte condiții a căror respectare este necesară pentru confirmarea unui plan de restructurare, cum ar fi o protecție adecvată a deținătorilor de titluri de capital. Autoritățile judiciare sau administrative ar trebui să poată refuza să confirme planurile de restructurare care nu au perspective rezonabile de prevenire a insolvenței debitorului sau de asigurare a viabilității întreprinderii. Cu toate acestea, statele membre nu sunt obligate să asigure efectuarea din oficiu a unei astfel de evaluări.**
- (30c) Printre condițiile pentru confirmarea unui plan de restructurare se numără cea a notificării tuturor părților afectate. Statele membre au libertatea de a defini forma și momentul în timp al notificării, precum și să ia măsuri pentru tratamentul creanțelor necunoscute în scopul notificării. Acestea pot dispune informarea părților neafectate cu privire la planul de restructurare.**
- (30d) Autoritățile judiciare sau administrative ar trebui să decidă cu privire la determinarea valorii întreprinderii fie în lichidare, fie în scenariul următoarei alternative optime în cazul în care planul de restructurare nu a fost confirmat, sau în conformitate cu condițiile pentru impunerea unui plan de restructurare în ciuda disidenței creditorilor din mai multe clase numai în cazul în care o parte afectată disidentă contestă planul de restructurare. Acest lucru nu împiedică statele membre să efectueze determinări ale valorii în alte contexte în temeiul dreptului intern. Cu toate acestea, o astfel de decizie poate consta și în aprobarea unei determinări a valorii efectuate de către un expert sau a unei evaluări prezentate de debitor sau de altă parte într-o etapă anterioară a procesului. Acolo unde se ia decizia de a efectua o determinare a valorii, statele membre ar putea dispune norme speciale, separate de dreptul procedural civil, pentru determinarea valorii în cazurile de restructurare, în vederea asigurării faptului că aceasta are loc în cel mai scurt timp. Nicio dispoziție din prezenta directivă nu aduce atingere normelor privind sarcina probei prevăzute de dreptul intern în cazul unei determinări a valorii.**

- (30e) Efectele obligatorii ale unui plan de restructurare se limitează la părțile afectate care au fost implicate în adoptarea planului. Statele membre ar putea stabili ce înseamnă ca un creditor să fie implicat, inclusiv în cazul creditorilor necunoscuți sau al creditorilor unor creanțe viitoare. De exemplu, statele membre ar putea hotărî ce tratament li se aplică creditorilor care au fost notificați în mod corect, dar nu au participat la proceduri.
- (31) Adesea, reușita unui plan de restructurare poate să depindă de (...) **acordarea sau nu a unei asistențe financiare debitorului** pentru a se sprijini, în primul rând, funcționarea întreprinderii pe durata negocierilor de restructurare și, în al doilea rând, punerea în aplicare a planului de restructurare, după ce acesta a fost confirmat. **Asistența financiară ar trebui înțeleasă în sens larg, cuprinzând furnizarea de fonduri sau garanții din partea unor părți terțe și furnizarea de stocuri, bunuri de inventar, materii prime și utilități, de exemplu prin a acorda debitorului o perioadă mai lungă de rambursare.** Finanțarea intermediară și finanțarea nouă ar trebui, prin urmare, să fie exceptate de la acțiunile în anularea transferului patrimonial prin care se urmărește ca aceste finanțări să fie declarate nule, anulabile sau neexecutabile pe motivul că ar fi în detrimentul masei credale în contextul unor proceduri de insolvență ulterioare. Drepturile interne în materie de insolvență în care se prevede că pot fi introduse acțiuni în anularea transferului patrimonial **pentru finanțarea intermediară și cea nouă** și că noii împrumutători sunt pasibili de sancțiuni civile, administrative sau penale pentru că acordă credite unor debitori aflați în dificultate financiară **ar putea pune în pericol** disponibilitatea finanțării necesare pentru negocierea și punerea în aplicare cu succes a planului de restructurare. **Directiva nu aduce atingere altor motive pentru a declara finanțarea nouă și cea intermediară nule, anulabile sau neexecutabile sau pentru a declanșa răspunderea civilă, penală sau administrativă a furnizorilor acestui tip de finanțare, astfel cum este prevăzut în dreptul intern.** Printre aceste alte motive se pot număra, printre altele, **frauda, reaua-credință, un anumit tip de relație între părți care ar putea fi asociat cu un conflict de interese, precum în cazul tranzacțiilor dintre părți afiliate sau dintre acționari și societate, tranzacțiile în care o parte a primit valori sau garanții fără să aibă dreptul la acestea la momentul tranzacției sau în modul în care s-a efectuat transferul.**

(31a) (...) **Când** se acordă finanțare intermediară, părțile nu știu dacă planul va fi confirmat sau nu în cele din urmă, **prin urmare, statele membre nu ar trebui să fie obligate să limiteze** protecția finanțării intermediare la cazurile în care planul este adoptat de creditorii sau confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă (...). Pentru a se preveni eventualele abuzuri, ar trebui să fie protejate numai finanțările care sunt necesare în mod rezonabil și imediat pentru ca întreprinderea debitorului să continue să funcționeze sau să supraviețuiască ori pentru ca valoarea respectivei întreprinderi să fie menținută sau îmbunătățită în așteptarea confirmării planului. **În plus, prezenta directivă nu împiedică statele membre să introducă un mecanism de control ex ante pentru finanțarea intermediară. Statele membre ar putea limita această protecție la cazurile în care planul este confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă sau în care finanțarea intermediară a făcut obiectul unui control ex ante. Un mecanism de control ex ante al finanțării intermediare sau al altor tranzacții ar putea fi exercitat de un practician în domeniul restructurării, de un comitet al creditorilor sau de o autoritate judiciară sau administrativă.** Garanțiile minime prevăzute pentru finanțarea intermediară și finanțarea nouă sunt protecția împotriva acțiunilor în anularea transferului patrimonial și protecția împotriva răspunderii personale. Cu toate acestea, pentru ca noii împrumutători să fie încurajați să își asume riscul mai mare de a investi într-un debitor viabil aflat în dificultăți financiare, ar putea fi necesar să se prevadă noi stimulente, cum ar fi să se acorde prioritate finanțărilor respective, cel puțin față de creanțele negarantate din eventualele proceduri de insolvență ulterioare.

(32) Părțile afectate care sunt interesate ar trebui să aibă posibilitatea de a ataca decizia de confirmare a unui plan de restructurare **luată de o autoritate administrativă. Statele membre ar putea introduce, de asemenea, o posibilitate de a ataca decizia privind confirmarea unui plan de restructurare luată de către o autoritate judiciară.** Pentru a se asigura eficacitatea planului, pentru a se reduce lipsa de securitate și pentru a se evita întârzierile nejustificate, căile de atac nu ar trebui totuși, **în general**, să aibă efecte suspensive asupra punerii în aplicare a unui plan de restructurare. **Statele membre ar putea stabili sau limita motivele de atac. Acolo unde este atacată confirmarea planului, statele membre ar putea permite autorității judiciare să emită o decizie preliminară sau un rezumat al deciziei care să facă execuția și punerea în aplicare a planului imună față de un eventual succes al căii de atac aflate pe rol.** În cazul în care **calea de atac este admisă (...), autoritățile judiciare sau administrative ar trebui să ia în considerare posibilitatea ca, în loc să respingă planul, să îl modifice și să îl confirme. Modificările aduse planului ar putea fi propuse de părți sau votate de acestea, la inițiativa lor sau la solicitarea autorității judiciare. Statele membre ar putea să prevadă, de asemenea, o (...)** compensație pentru pierderile bănești ale părții a cărei cale de atac a fost admisă. (...) Rămâne de competența dreptului intern să decidă calea de urmat pentru o eventuală nouă suspendare sau prelungire a suspendării în cazul în care autoritatea judiciară hotărăște că atacul are efect suspensiv.

(33) Pentru a se promova o cultură a recurgerii timpurii la restructurările preventive, este de dorit ca tranzacțiile **rezonabile și imediat necesare (...) pentru negocierea** sau punerea în aplicare a unui plan de restructurare să beneficieze de protecție împotriva acțiunilor în anularea transferului patrimonial în eventualele proceduri de insolvență ulterioare. (...) **Autoritățile judiciare sau administrative ar putea, de exemplu, să aibă în vedere, la stabilirea caracterului rezonabil și a necesității imediate a unor cheltuieli și comisioane, proiecțiile și estimările prezentate părților afectate, unui comitet al creditorilor, unui practician în domeniul restructurării sau autorității judiciare sau administrative. În acest scop, statele membre ar putea să le solicite, de asemenea, debitorilor să furnizeze și să actualizeze estimările relevante.** Prin această protecție ar trebui să se mărească securitatea în privința tranzacțiilor efectuate cu întreprinderi despre care se știe că se află în dificultate și să se îndepărteze teama creditorilor și a investitorilor că toate tranzacțiile de felul respectiv ar putea fi declarate nule în cazul în care restructurarea nu reușește. **Statele membre ar putea stabili un moment în timp anterior deschiderii unei proceduri de restructurare preventivă și acordării suspendării cererilor individuale de executare silită de la care comisioanele și costurile aferente negocierii, adoptării, confirmării sau solicitării de asistență profesională pentru planul de restructurare încep să beneficieze de protecție împotriva acțiunilor în anularea transferului patrimonial. În cazul altor plăți și viramente, un astfel de moment de începere ar putea fi reprezentat și de acordarea suspendării sau de deschiderea procedurii de restructurare preventivă.**

- (34) Lucrătorii ar trebui să beneficieze de protecția deplină asigurată de dreptul muncii în toate procedurile de restructurare preventivă. În mod concret, prezenta directivă nu aduce atingere drepturilor lucrătorilor care sunt garantate prin Directiva 98/59/CE a Consiliului⁹, Directiva 2001/23/CE a Consiliului¹⁰, Directiva 2002/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹¹, Directiva 2008/94/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹² și Directiva 2009/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹³. Obligațiile referitoare la informarea și consultarea lucrătorilor din dispozițiile naționale de punere în aplicare a directivelor sus-menționate rămân neatinse. Același lucru este valabil și pentru obligațiile de informare și consultare a reprezentanților lucrătorilor cu privire la decizia de a recurge la un cadru de restructurare preventivă, în conformitate cu Directiva 2002/14/CE. Dată fiind necesitatea de a asigura un nivel corespunzător de protecție a lucrătorilor, statele membre ar trebui, în principiu, să nu permită ca executarea silită a creanțelor neachitate ale lucrătorilor, astfel cum sunt definite în Directiva 2008/94/CE, să facă obiectul unei suspendări, indiferent dacă acestea s-au născut înainte sau după data dispunerii suspendării. Suspendarea ar trebui să fie permisă în aceste cazuri numai pentru sumele și perioada pentru care plata creanțelor de acest fel este garantată efectiv prin alte mijloace în temeiul dreptului intern. În cazul în care statele membre extind acoperirea garanției de plată a creanțelor neachitate ale lucrătorilor stabilită prin Directiva 2008/94/CE la procedurile de restructurare preventivă stabilite în prezenta directivă, exceptarea executării silite a creanțelor lucrătorilor de la suspendare nu mai este **necesară** în măsura acoperită de garanția respectivă. În cazul în care dreptul intern prevede restricții de aplicare a răspunderii instituțiilor de garantare, în ceea ce privește durata garanției sau suma plătită către lucrători, lucrătorii ar trebui să aibă posibilitatea de a cere executarea silită a creanțelor lor față de angajator pentru orice deficit chiar și în perioada de suspendare a executărilor silite. **Ca alternativă, statele membre ar putea exclude creanțele lucrătorilor din domeniul de aplicare al cadrului de restructurare preventivă și prevedea protecția acestora în temeiul dreptului intern.**

⁹ Directiva 98/59/CE a Consiliului din 20 iulie 1998 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la concedierile colective, JO L 225, 12.8.1998, p. 16.

¹⁰ Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități, JO L 82, 22.3.2001, p. 16.

¹¹ Directiva 2002/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2002 de stabilire a unui cadru general de informare și consultare a lucrătorilor din Comunitatea Europeană, JO L 80, 23.3.2002, p. 29.

¹² Directiva 2008/94/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului, JO L 283, 28.10.2008, p. 36.

¹³ Directiva 2009/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 mai 2009 privind instituirea unui comitet european de întreprindere sau a unei proceduri de informare și consultare a lucrătorilor în întreprinderile și grupurile de întreprinderi de dimensiune comunitară, JO L 122, 16.5.2009, p. 28.

- (35) Atunci când planul de restructurare presupune transferul unei părți din întreprindere sau din activitate, drepturile lucrătorilor care decurg dintr-un contract de muncă sau dintr-un raport de muncă, printre care, în special, dreptul la salariu, ar trebui să fie menținute în conformitate cu articolele 3 și 4 din Directiva 2001/23/CE, fără a se aduce atingere normelor specifice aplicabile în cazul unor proceduri de insolvență, prevăzute la articolul 5 din respectiva directivă, și, în special, posibilităților permise prin articolul 5 alineatul (2) din respectiva directivă. Mai mult, pe lângă dreptul la informare și dreptul la consultare, inclusiv cu privire la deciziile care ar putea duce la modificări importante în organizarea muncii sau în relațiile contractuale, în vederea obținerii unui acord asupra deciziilor de această natură, și fără a se aduce atingere acestor drepturi, care sunt garantate prin Directiva 2002/14/CE, lucrătorii **ale căror creanțe sunt** afectate de planul de restructurare ar trebui să aibă, în temeiul prezentei directive, dreptul de vot asupra planului. În ceea ce privește votarea planului de restructurare, statele membre **ar putea** decide să încadreze lucrătorii într-o clasă separată de alte clase de creditori.
- (36) Pentru a se încuraja și mai mult restructurările preventive, este important să se asigure că directorii nu sunt abătuți de la exercitarea unei judecăți rezonabile de afaceri sau de la asumarea unor riscuri comerciale rezonabile, în special atunci când prin acestea s-ar îmbunătăți perspectivele de restructurare ale activităților potențial viabile. Atunci când întreprinderea cunoaște dificultăți financiare, directorii ar trebui să ia (...) **măsuri pentru a reduce la minimum pierderile și a evita insolvența, cum** ar fi solicitarea de consultanță profesională, inclusiv cu privire la restructurare și insolvență, recurgând, de exemplu, la instrumentele de avertizare timpurie, când acestea există, protejarea activelor societății, pentru a mări la maximum valoarea și a preveni pierderea de active esențiale, luarea în considerare a structurii și funcțiilor activității pentru a examina viabilitatea și a reduce cheltuielile, neangajarea societății în tipurile de tranzacție care ar putea face obiectul unor acțiuni în anularea transferului patrimonial, cu excepția cazurilor în care există o justificare comercială corespunzătoare, continuarea desfășurării de schimburi comerciale, atunci când este indicat să se procedeze în acest fel în vederea măririi la maximum a valorii întreprinderii ca întreprindere în activitate, purtarea de negocieri cu creditorii și intrarea în proceduri de restructurare preventivă. Atunci când debitorul se apropie de insolvență, este important ca interesele legitime ale creditorilor să fie protejate împotriva deciziilor de management care ar putea avea un impact asupra constituirii masei bunurilor debitorului, în special în cazul în care deciziile respective ar putea avea ca efect diminuarea într-o și mai mare măsură a valorii masei bunurilor care pot fi utilizate în eforturile de restructurare sau repartizate creditorilor. Este necesar, prin urmare, ca în aceste circumstanțe directorii să nu întreprindă, cu intenție sau din gravă neglijență, nicio acțiune care ar genera un câștig personal în detrimentul părților interesate, să nu își dea acordul pentru încheierea de tranzacții subevaluate și să nu întreprindă nicio acțiune care ar duce la crearea unei preferințe arbitrare pentru una sau mai multe părți interesate în defavoarea altora. (...)

(37) **Întreprinzătorii persoane fizice care exercită o activitate comercială, economică, meșteșugărească sau activează independent ca liber-profesioniști se pot confrunta cu riscul de a deveni insolvabili.** Dat fiind că posibilitățile unei a doua șanse diferă de la un stat membru la altul, întreprinzătorii **insolvabili sau** supraîndatorați ar putea fi motivați să se mute în alte state membre pentru a beneficia de o perioadă mai scurtă premergătoare remiterii de datorie sau de condiții mai atrăgătoare la remiterea de datorie, ceea ce creează o insecuritate juridică și costuri suplimentare pentru creditorii care doresc să își recupereze creanțele. În plus, efectele **insolvenței**, în special stigmatul social, consecințele juridice, cum ar fi ordinele prin care întreprinzătorilor li se interzice să demareze și să desfășoare activități de întreprinzător, și incapacitatea persistentă de a-și plăti datoriile constituie importanți factori de descurajare pentru întreprinzătorii care doresc să înființeze o întreprindere sau să beneficieze de o a doua șansă, deși este dovedit faptul că întreprinzătorii care au devenit **insolvabili** au mai multe șanse să aibă succes a doua oară. Prin urmare, ar trebui să fie luate măsuri de reducere a efectelor negative pe care supraîndatorarea **sau insolvența** le au asupra întreprinzătorilor, în special prin autorizarea unei remiteri complete de datorie după scurgerea unei anumite perioade de timp și prin limitarea perioadei de valabilitate a ordinelor de interdicție emise ca urmare a supraîndatorării **sau insolvenței** debitorului. **Conceptul de insolvență ar trebui definit în dreptul intern și poate lua forma supraîndatorării. Noțiunea de întreprinzător în sensul prezentei directive nu aduce atingere poziției administratorilor sau directorilor unei întreprinderi, care ar trebui să fie tratată în conformitate cu dreptul intern. Statele membre ar trebui să poată decide cum funcționează accesul la remitere, inclusiv posibilitatea de a impune solicitarea remiterii de către debitor.**

(37a) **Un plan de rambursare ar putea lua forma unui transfer periodic către creditorii al unui procent din venitul disponibil, în conformitate cu dreptul intern, și poate include și alte condiții și obligații juridice prevăzute în dreptul intern. Statele membre ar putea prevedea posibilitatea de a adapta obligațiile de rambursare ale întreprinzătorilor insolvabili atunci când există o modificare semnificativă a situației lor financiare, în sensul fie al îmbunătățirii, fie al deteriorării situației respective. Nu ar trebui să existe cerința ca un plan de rambursare să fie sprijinit de majoritatea creditorilor. Statele membre ar putea prevedea ca întreprinzătorii să nu fie împiedicați să demareze o nouă activitate în același sector sau într-un sector diferit pe parcursul punerii în aplicare a planului de rambursare.**

- (37b) În cadrul procedurilor care includ un plan de rambursare, o valorificare a activelor sau o combinație a acestor două posibilități ar trebui să fie disponibilă o remitere de datorie. În punerea în aplicare a prezentelor dispoziții, statele membre pot alege liber între aceste alternative și, dacă în temeiul dreptului intern sunt disponibile mai multe proceduri care conduc la remitere, statele membre ar trebui să se asigure că cel puțin una dintre aceste proceduri oferă întreprinzătorilor insolvabili posibilitatea unei remiteri complete de datorie într-un termen care să nu depășească trei ani. În cazul procedurilor care combină valorificarea activelor cu un plan de rambursare, perioada premergătoare remiterii de datorie ar trebui să înceapă cel târziu din momentul în care planul de rambursare este confirmat de o instanță sau începe să fie pus în aplicare, de exemplu începând cu prima tranșă din cadrul planului, dar ar putea, de asemenea, să înceapă mai devreme, de exemplu atunci când se ia o decizie de deschidere a procedurii.
- (37c) În procedurile care nu includ un plan de rambursare, perioada premergătoare remiterii de datorie ar trebui să înceapă cel târziu de la data deciziei luate de o autoritate judiciară sau administrativă privind deschiderea procedurii sau din momentul stabilirii masei bunurilor care face obiectul insolvenței. În scopul calculării perioadei premergătoare remiterii de datorie în temeiul prezentei directive, statele membre ar putea prevedea că noțiunea de „deschidere a procedurii” nu include măsuri preliminare, cum ar fi măsuri de menținere a activităților sau de numire a unui practician pentru măsuri preliminare de insolvență, cu excepția cazului în care astfel de măsuri permit valorificarea activelor, inclusiv cedarea și distribuirea activelor către creditori. Stabilirea masei bunurilor care face obiectul insolvenței nu ar trebui neapărat să presupună luarea unei decizii oficiale sau confirmarea de către o autoritate judiciară sau administrativă, exceptând cazul în care o astfel de decizie este deja prevăzută de dreptul intern, și poate consta în prezentarea inventarului activelor și pasivelor.
- (37d) În cazul în care calea procedurală care conduce la remitere implică valorificarea activelor întreprinzătorului, statele membre nu sunt împiedicate să prevadă ca cererea de remitere să fie tratată separat de valorificarea activelor, cu condiția ca cererea să constituie o parte integrantă a căii procedurale care conduce la remitere în temeiul prezentei directive. Statele membre ar trebui să aibă libertatea de a decide cu privire la normele interne privind sarcina probei pentru funcționarea remiterii, ceea ce înseamnă că debitorului i se poate impune prin lege să dovedească faptul că își respectă obligațiile.

(38) O remitere completă **de datorie** sau încetarea interdicțiilor după o (...) perioadă **mai scurtă de trei ani** nu este oportună în toate situațiile, **astfel că pot fi instituite derogări de la această normă care să fie justificate în mod corespunzător de motive prevăzute în dreptul intern.** De exemplu, **astfel de derogări pot fi instituite** în cazuri în care debitorul este necinstit sau a acționat cu rea-credință sau nu a respectat anumite obligații legale, inclusiv obligația de a maximiza randamentele pentru creditori, care poate lua forma unei obligații generale de a genera venituri sau active. O derogare specifică poate fi instituită în cazul în care este necesar să se garanteze echilibrul între drepturile debitorului și drepturile unuia sau mai multor creditori, de exemplu în cazul în care creditorul este o persoană fizică care are nevoie de mai multă protecție decât debitorul. O derogare ar putea fi justificată și în cazul în care costurile procedurii care conduce la remiterea de datorie, inclusiv taxele autorităților judiciare și administrative și ale practicienilor din domeniul insolvenței, nu sunt acoperite. După acordarea remiterii, statele membre ar trebui să poată prevedea posibilitatea în temeiul dreptului intern ca beneficiile unei remiteri complete să fie revocate în cazul în care, de exemplu, situația financiară a debitorului se îmbunătățește în mod semnificativ ca urmare a unor circumstanțe neprevăzute, cum ar fi câștigarea la loterie sau intrarea în posesia unei moșteniri sau a unei donații. Statele membre nu ar trebui să fie împiedicate să ofere derogări suplimentare în circumstanțe bine definite și în cazul în care sunt justificate în mod corespunzător. În cazul în care există un motiv justificat pe baza prevederilor din dreptul intern, poate fi oportun să se limiteze posibilitatea remiterii pentru anumite categorii de datorii. Datoriile garantate pot fi excluse de la posibilitatea remiterii doar până la valoarea garanției reale, astfel cum este stabilită în dreptul intern, în timp ce restul datoriei ar trebui să fie tratat drept datorie negarantată. Statele membre ar trebui să poată exclude și alte categorii de datorie în situații justificate corespunzător.

- (38a) În cazul în care autorizația sau licența unui întreprinzător pentru desfășurarea unei anumite activități meșteșugărești, economice, comerciale sau profesionale a fost refuzată sau revocată ca urmare a unui ordin de interdicție, prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să impună întreprinzătorului să depună o nouă cerere pentru obținerea autorizației sau licenței respective după expirarea ordinului de interdicție. În cazul în care adoptă o decizie cu privire la o activitate supravegheată în mod specific, o autoritate dintr-un stat membru poate să ia în considerare totodată, chiar și în cazul în care perioada de interdicție a expirat, faptul că întreprinzătorul insolvabil a obținut o remitere de datorie în conformitate cu prezenta directivă.**
- (38b) În cazul în care statele membre dispun ca întreprinzătorul să facă obiectul unor proceduri de insolvență diferite în ceea ce privește datoriile sale profesionale și cele neprofesionale, ar fi necesară o coordonare între aceste proceduri diferite, de exemplu pentru situațiile în care un activ este folosit atât în cursul activității profesionale a întreprinzătorului, cât și în afara acesteia. Statele membre în care întreprinzătorilor li se permite să își continue activitatea pe cont propriu în cursul unei proceduri de insolvență nu ar trebui să fie împiedicate să dispună ca întreprinzătorii respectivi să poată face obiectul unei noi proceduri de insolvență, în cazul în care activitatea continuată în acest fel devine insolvabilă.**

(39) Este necesar să se mențină și să se mărească transparența procedurilor și previzibilitatea că acestea vor avea consecințe care sunt favorabile pentru menținerea activităților și pentru acordarea unei a doua șanse către întreprinzători sau care permit lichidarea eficientă a întreprinderilor neviabile. Este necesar, de asemenea, să se reducă durata excesivă a procedurilor de insolvență din numeroase state membre, prin care se creează insecuritate juridică pentru creditori și investitori și rate scăzute de recuperare. În sfârșit, având în vedere mecanismele de cooperare îmbunătățită între instanțe și practicieni în cazurile transfrontaliere, instituite prin Regulamentul (UE) 2015/848, este necesar ca profesionalismul tuturor actorilor implicați să fie adus la niveluri similare în toată Uniunea. Pentru îndeplinirea acestor obiective, statele membre ar trebui să se asigure că membrii organelor judiciare și administrative sunt formați **corespunzător** și dispun de **cunoștințele de specialitate necesare pentru îndeplinirea responsabilităților ce le revin. Cunoștințele de specialitate și formarea corespunzătoare pot fi, de asemenea, dobândite în cursul exercitării profesiei de membru al unei autorități judiciare sau administrative sau, înainte de numirea într-o astfel de funcție, în cursul exercitării unei alte profesii relevante. (...) Formarea și cunoștințele de specialitate de acest tip** ar trebui să permită **luarea în mod eficace** a unor decizii cu impact economic și social potențial semnificativ și nu **trebuie neapărat** să însemne că magistrații trebuie să se ocupe exclusiv de cazuri de restructurare, de insolvență și de acordare a unei a doua șanse. **Statele membre ar trebui să facă în așa fel încât procedurile în materie de restructurare, insolvență și remitere de datorie să poată fi tratate eficient, inclusiv cu rapiditate.** De exemplu, crearea unor instanțe sau camere specializate **sau numirea unor judecători specializați** în conformitate cu dreptul intern care reglementează organizarea sistemului judiciar, **precum și concentrarea competenței judiciare în mâinile unui număr limitat de autorități judiciare sau administrative** ar putea fi modalități eficace de atingere a **obiectivelor menționate mai sus. Statele membre nu ar trebui să fie obligate să dispună acordarea de prioritate acestor proceduri în raport cu alte proceduri.**

(40) Statele membre ar trebui totodată să se asigure că practicienii din domeniul restructurării, al insolvenței și **al remiterii de datorie** care sunt numiți de autoritățile judiciare sau administrative sunt formați și supravegheați **corespunzător** în îndeplinirea sarcinilor lor, că sunt numiți într-un mod transparent, cu respectarea deplină a necesității de a asigura proceduri eficiente, și că își îndeplinesc sarcinile cu integritate. **Practicienii ar putea dobândi o formare și cunoștințe de specialitate corespunzătoare și în exercițiul profesiei, iar statele membre nu ar trebui să fie obligate să furnizeze ele însele formarea necesară, ci acest lucru poate fi realizat, de exemplu, de asociațiile profesionale sau alte organisme. Practicienii în domeniul insolvenței, astfel cum sunt definiți în Regulamentul (UE) 2015/848, ar trebui să fie incluși în domeniul de aplicare al acestor dispoziții. Aceasta include cazurile în care practicienii sunt selectați de debitor, de creditorii sau de un comitet al creditorilor de pe o listă sau dintr-un grup care este aprobat(ă) în prealabil de o autoritate judiciară sau administrativă. Pentru selectarea practicianului, debitorul, creditorii sau comitetul creditorilor ar putea beneficia de o marjă de apreciere în ceea ce privește cunoștințele de specialitate și experiența practicianului la modul general, precum și cerințele cazului respectiv, iar debitorii care sunt persoane fizice ar putea fi scutiți în totalitate de o astfel de atribuție. În cazurile care comportă elemente transfrontaliere, numirea ar trebui să țină seama, printre altele, de capacitatea practicienilor de a respecta obligațiile prevăzute de Regulamentul (UE) 2015/848 de a comunica și de a coopera cu practicieni străini din domeniul insolvenței și cu autorități judiciare și administrative străine, precum și de capacitatea resurselor lor umane și administrative de a face față unui volum potențial ridicat de cazuri. (...) Statele membre nu sunt împiedicate să selecteze un practician prin vreo altă metodă de selecție, cum ar fi selecția aleatorie cu ajutorul unui program de software, cu condiția ca persoana/mecanismul care selectează practicianul într-un caz anume să țină seama în mod corespunzător de experiența și de cunoștințele de specialitate ale practicianului. Statele membre ar trebui să poată decide cu privire la mijloacele de a obiecta față de selecția sau numirea unui practician sau de a solicita înlocuirea sa, de exemplu prin intermediul unui comitet al creditorilor.**

- (40a) Practicienii ar trebui să facă obiectul unor mecanisme de supraveghere și de reglementare care ar trebui să includă măsuri eficace vizând răspunderea practicienilor care nu și-au îndeplinit atribuțiile, ca, de exemplu, o reducere a onorariului practicianului, excluderea de pe lista sau din grupul de practicieni care pot fi numiți în cazuri de insolvență, precum și, dacă este cazul, sancțiuni disciplinare, administrative sau penale. Astfel de mecanisme de supraveghere și de reglementare nu ar trebui să aducă atingere dispozițiilor de drept intern privind răspunderea civilă pentru daune provocate de nerespectarea obligațiilor contractuale și necontractuale. Aceste standarde pot fi atinse, în principiu, fără a fi nevoie să se creeze noi profesii și calificări în dreptul intern. Prezentele dispoziții pot fi extinse, în temeiul dreptului intern, pentru a se aplica și altor practicieni. Statele membre nu ar trebui să fie obligate să dispună acordarea de prioritate disputelor privind remunerarea practicienilor în raport cu alte proceduri.**
- (41) Pentru a reduce și mai mult durata procedurilor, pentru a facilita o mai bună participare a creditorilor la procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie, precum și pentru a asigura condiții similare pentru creditori, indiferent de locul în care sunt situați în Uniune, statele membre ar trebui să adopte dispoziții care să permită debitorilor, creditorilor, practicienilor și autorităților judiciare și administrative să utilizeze mijloace electronice de comunicare la distanță. Prin urmare, ar trebui să fie posibil ca anumite etape procedurale, cum ar fi declararea creanțelor de către creditori, notificarea creditorilor sau depunerea de contestații și introducerea căilor de atac să aibă loc în format electronic. Statele membre ar putea să prevadă că notificările către un creditor pot fi transmise pe cale electronică numai în cazul în care creditorul respectiv a consimțit în prealabil să se recurgă la comunicarea electronică. Părțile nu ar trebui să fie obligate să recurgă la astfel de mijloace electronice, în cazul în care acestea nu sunt obligatorii conform dreptului intern, fără a se aduce atingere posibilității ca statele membre să instituie un sistem obligatoriu de depunere și de comunicare electronică a documentelor pentru procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie. Statele membre sunt libere să aleagă tipul de mijloace electronice de comunicare, acestea putând consta, de exemplu, într-un sistem special conceput pentru transmiterea electronică a acestor documente sau în utilizarea poștei electronice, fără a se exclude posibilitatea ca statele membre să introducă elemente care să asigure securitatea comunicărilor electronice, cum ar fi semnătura electronică sau să se bazeze pe fiabilitatea unor servicii precum mijloacele electronice de transmitere la distanță, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului.**

(42) Este important să se culeagă date fiabile **și comparabile** cu privire la rezultatele procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie, în vederea monitorizării modului în care prezenta directivă este transpusă și aplicată. Prin urmare, statele membre ar trebui să adune și să compileze date suficient de detaliate pentru a permite evaluarea cu acuratețe a modului în care directiva funcționează în practică **și ar trebui să transmită aceste date Comisiei. Formularul pentru transmiterea acestor date Comisiei, care va fi stabilit de Comisie cu ajutorul unui comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011, ar trebui să furnizeze o listă restrânsă a principalelor rezultate ale procedurilor care sunt comune tuturor statelor membre. De exemplu, în cazul unei proceduri de restructurare, principalele rezultate ar putea include: proceduri în cadrul cărora un plan a fost confirmat de către o instanță, planuri care nu au fost confirmate de o instanță, proceduri de restructurare care au fost transformate în proceduri de lichidare sau închise ca urmare a deschiderii procedurilor de lichidare înainte ca un plan să fi fost confirmat de către o instanță. Statele membre nu ar trebui să aibă obligația de a furniza o defalcare pe tipuri de rezultat în ceea ce privește procedurile care se încheie înainte de luarea unor măsuri relevante, ci ar putea să furnizeze, în schimb, un număr comun pentru toate procedurile care sunt declarate inadmisibile, sunt respinse sau sunt retrase înainte de a fi deschise. Formularul ar trebui totodată să furnizeze o listă de opțiuni care ar putea fi luate în considerare de statele membre atunci când stabilesc dimensiunea debitorului, prin referire la unul sau la mai multe dintre elementele care se regăsesc în definiția microîntreprinderilor, a întreprinderilor mici, mijlocii și mari, elemente comune legislațiilor tuturor statelor membre. În orice caz, una dintre aceste opțiuni ar trebui să fie stabilirea dimensiunii debitorilor exclusiv în funcție de numărul de angajați. Formularul elaborat cu sprijinul comitetului ar trebui, de asemenea, să definească elementele costului mediu și ale ratelor medii de recuperare pentru care statele membre pot culege date în mod voluntar. Formularul ar trebui să ofere îndrumări cu privire la elementele care ar putea fi luate în considerare atunci când statele membre folosesc o tehnică de eșantionare, de exemplu privind dimensiunile eșantioanelor pentru a asigura reprezentativitatea în ceea ce privește distribuția geografică, dimensiunea debitorilor și sectorul. Formularul ar trebui să includă posibilitatea ca statele membre să ofere informații suplimentare, în cazul în care le au la dispoziție, de exemplu cu privire la quantumul total al activelor și al pasivelor debitorilor.**

- (43) Stabilitatea piețelor financiare se bazează în mare măsură pe contractele de garanție financiară fără transfer de proprietate, în special atunci când garanția reală este constituit în legătură cu participarea la sisteme desemnate sau la operațiuni de bancă centrală și când marjele sunt constituite la contrapărți centrale (CPC-uri). Dat fiind că valoarea instrumentelor financiare oferite drept gaj poate fi foarte volatilă, aceste instrumente ar trebui valorificate rapid, înainte ca valoarea lor să scadă. Prin urmare, (...) dispozițiile Directivei 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998¹⁴, ale Directivei 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁵ și ale Regulamentului (UE) nr. 648/2012¹⁶ **ar trebui să prevaleze asupra dispozițiilor prezentei directive. Statelor membre ar trebui să li se permită exceptarea acordurilor de compensare, inclusiv a acordurilor de compensare cu exigibilitate imediată, de la efectele suspendării cererilor individuale de executare silită chiar și în circumstanțele în care acestea nu fac obiectul instrumentelor sus-menționate, în cazul în care astfel de acorduri sunt executorii în temeiul legislației statului membru respectiv, chiar dacă a fost deschisă procedura de insolvență. Acest lucru s-ar putea aplica unui număr semnificativ de acorduri-cadru folosite pe scară largă pe piețele financiare, de energie și de mărfuri atât de către contrapărțile nefinanciare, cât și de către cele financiare. Aceste acorduri reduc riscurile sistemice, mai ales pe piețele instrumentelor financiare derivate. Prin urmare, astfel de acorduri ar putea fi exceptate de la restricțiile impuse de legislația privind insolvența asupra contractelor cu titlu executoriu. În consecință, în momentul deschiderii procedurilor de insolvență, statelor membre ar trebui de asemenea să li se permită exceptarea acordurilor de compensare cu exigibilitate imediată statutare de la efectele suspendării cererilor individuale de executare silită. Cu toate acestea, suma obținută din executarea acordurilor de compensare cu eligibilitate imediată ar trebui să facă obiectul suspendării.**
- (43a) Statele membre care sunt părți la Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile („Convenția de la Cape Town”) și la protocoalele acesteia ar trebui să poată continua să își îndeplinească obligațiile internaționale existente. Dispozițiile privind cadrele de restructurare preventivă din prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere punerii în aplicare a Convenției privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile și a protocoalelor acesteia.

¹⁴ Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare (JO L 166, 11.6.1998, p. 45).

¹⁵ Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2012 privind contractele de garanție financiară (JO L 168, 27.6.2002, p. 43).

¹⁶ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

(44) Eficacitatea procesului de adoptare și de punere în aplicare a planului de restructurare nu ar trebui să fie compromisă de normele din dreptul societăților comerciale. Prin urmare, statele membre ar trebui să deroge de la cerințele stabilite în Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului¹⁷ care se referă la obligațiile de a convoca o adunare generală și de a acorda acționarilor existenți dreptul de preemțiune asupra acțiunilor oferite în măsura și pe durata în care acest lucru este necesar pentru ca acționarii să nu contracareze eforturile de restructurare abuzând de drepturile de care beneficiază în temeiul Directivei (UE) 2017/1132. **De exemplu, statele membre pot avea nevoie să pună în aplicare derogări de la obligația de a convoca o adunare generală a acționarilor sau de la termenele normale în cazul în care conducerea trebuie să întreprindă de urgență acțiuni pentru a proteja activele întreprinderii, de exemplu prin solicitarea unei suspendări a cererilor individuale de executare silită în cazul unei pierderi semnificative și bruște de capital subscris și al unei probabilități de insolvență. Se pot impune și derogări de la dreptul societăților comerciale în cazul în care planul de restructurare prevede emiterea unor noi acțiuni care pot fi oferite prioritar creditorilor sub formă de conversie a creanțelor în acțiuni sau reducere a cuantumului capitalului subscris în cazul unui transfer al unor părți ale întreprinderii. Astfel de derogări ar trebui să fie limitate în timp în măsura în care statele membre consideră că acestea sunt necesare pentru instituirea unui cadru pentru restructurarea preventivă. Statele membre nu ar trebui să fie obligate să deroge, complet sau parțial, pentru o perioadă de timp nedeterminată sau pentru o perioadă de timp limitată, de la normele din dreptul societăților comerciale, cu condiția să se asigure că cerințele din dreptul societăților comerciale menționate mai sus nu au capacitatea de a compromite eficacitatea procesului de restructurare sau să dispună de alte instrumente, la fel de eficiente, prin care asigură că acționarii nu împiedică în mod nejustificat adoptarea sau punerea în aplicare a unui plan de restructurare prin care s-ar restabili viabilitatea întreprinderii. În acest context, statele membre ar trebui să acorde o atenție deosebită eficacității dispozițiilor referitoare la suspendarea cererilor de executare silită și la confirmarea planului de restructurare care nu ar trebui să fie afectate în mod nejustificat de convocarea sau rezultatele adunărilor generale ale acționarilor.**

¹⁷ Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (JO L 169, 30.6.2017, p. 46).

Prin urmare, Directiva (UE) 2017/1132 ar trebui modificată în consecință. Statele membre beneficiază de o marjă de apreciere în ceea ce privește stabilirea derogărilor necesare în contextul dreptului intern al societăților comerciale pentru a pune în aplicare prezenta directivă în mod eficace și pot, de asemenea, să dispună exceptări similare de la aplicarea dispozițiilor din Directiva (UE) 2017/1132 în cadrul procedurilor de insolvență care nu fac obiectul prezentei directive, pentru a permite luarea unor măsuri de restructurare.

- (45) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei din 28 septembrie 2011 privind documentele explicative¹⁸, statele membre s-au angajat ca, în cazurile justificate, la notificarea măsurilor de transpunere să transmită, de asemenea, unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (46) În privința stabilirii unui formular de comunicare a datelor și a modificării ulterioare a acestuia, Comisia ar trebui să primească competențe de executare. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁹.

¹⁸ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

¹⁹ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(47) Obiectivele prezentei directive nu pot fi îndeplinite în mod satisfăcător de către statele membre acționând pe cont propriu, deoarece diferențele dintre cadrele naționale de restructurare și de insolvență ar continua să ridice obstacole în calea liberei circulații a capitalurilor și a libertății de stabilire, ci pot fi îndeplinite mai bine la nivelul Uniunii, ceea ce înseamnă că Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este enunțat la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la același articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor în chestiune,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

Dispoziții generale

Articolul 1

Obiectul și domeniul de aplicare

- (1) Prezenta directivă stabilește norme cu privire la:
- (a) **cadrele** de restructurare preventivă la care pot recurge debitorii aflați în dificultate financiară **și, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, în dificultate nefinanciară**, atunci când există probabilitatea insolvenței;
 - (b) procedurile care conduc la remiterea datoriei angajate de întreprinzători **insolvabili și eventualele perioade de interdicție aferente; și**
 - (c) măsuri de sporire a eficienței procedurilor **de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie.**
- (2) Prezenta directivă nu se aplică în cazul procedurilor menționate la alineatul (1) de la prezentul articol dacă debitorii vizați sunt:
- (a) întreprinderi de asigurare și întreprinderi de reasigurare, astfel cum sunt definite la articolul 13 punctele 1 și 4 din Directiva 2009/138/CE;
 - (b) instituții de credit, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (c) firme de investiții și organisme de plasament colectiv, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctele 2 și, **respectiv**, 7 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

- (d) contrapărți centrale („CPC”), astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
- (e) depozitari centrali de titluri de valoare, astfel cum sunt definiți la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014;
- (f) (...) entități enumerate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2014/59/UE, **altele decât cele enumerate la literele (a)-(e) de la prezentul alineat;**
- (g) **organisme publice constituite în temeiul dreptului intern și**
- (h) persoane fizice care nu sunt întreprinzători.

(2a) În plus față de alineatul (2) de la prezentul articol, statele membre pot exclude procedurile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol vizând debitori care sunt alte entități financiare furnizoare de servicii financiare care fac obiectul unor regimuri speciale în temeiul cărora autoritățile naționale de supraveghere sau rezoluție dispun de competențe ample de intervenție comparabile cu cele prevăzute pentru entitățile enumerate la alineatul (2) literele (a)-(f) de la prezentul articol. Statele membre comunică Comisiei respectivele regimuri speciale.

(3) Statele membre pot să extindă domeniul de aplicare al procedurilor menționate la alineatul (1) litera (b) pentru a include în acesta persoanele fizice **insolvabile** care nu sunt întreprinzători.

Statele membre pot limita aplicarea alineatului (1) litera (a) la persoanele juridice.

(4) Statele membre pot prevedea că următoarele creanțe sunt excluse sau nu sunt afectate de cadrele de restructurare preventivă menționate la alineatul (1) litera (a):

- (a) **creanțele prezente și viitoare ale actualilor sau foștilor angajați;**

- (b) **creanțele aferente obligațiilor de întreținere care decurg dintr-o relație de familie, de rudenie, de căsătorie sau de alianță sau**
- (c) **creanțele care decurg din răspunderea delictuală a debitorului.**

Articolul 2

Definiții

(1) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții (...):

(1) (...)

(2) „restructurare” înseamnă **măsuri care includ** schimbarea componenței, a condițiilor sau a structurii activelor și pasivelor debitorului sau a oricărei alte părți a structurii capitalului debitorului, (...) **cum ar fi** vânzarea de active sau de părți din activitate **și, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, vânzarea întreprinderii ca întreprindere în activitate, precum și eventualele modificări operaționale necesare**, sau o combinație a acestor elemente (...);

(3) „parte afectată” înseamnă **creditorul ale cărui creanțe** și, dacă este cazul în conformitate cu dreptul intern, deținătorii de titluri de capital ale căror (...) interese sunt **direct** afectate **de** un plan de restructurare;

(3a) „deținător de titluri de capital” înseamnă o persoană care are un interes sub formă de participare în capitalurile proprii ale debitorului sau ale întreprinderii debitorului, inclusiv acționarii, în măsura în care persoana respectivă nu este un creditor;

(4) „suspendare a cererilor individuale de executare silită” înseamnă suspendarea provizorie, **acordată de o autoritate judiciară sau administrativă sau aplicată prin efectul legii**, a dreptului creditorului de a executa silit o creanță față de un debitor **și, în cazul în care este astfel prevăzut de dreptul intern, față de un terț furnizor de garanții, în contextul unei proceduri judiciare, administrative sau de altă natură, sau a dreptului de a sechestra sau a valorifica pe cale extrajudiciară activele sau întreprinderea debitorului;**

- (5) „**contract** cu titlu executoriu” înseamnă **contractul** dintre debitor și unul sau mai mulți creditori în temeiul căruia ambele **părți** au încă obligații de îndeplinit la data **acordării sau aplicării** suspendării cererilor individuale de executare silită;
- (6) (...)
- (7) (...)
- (8) (...)
- (9) „criteriul respectării intereselor creditorilor” înseamnă că niciun creditor disident nu s-ar găsi prin planul de restructurare într-o situație mai puțin favorabilă decât **acest creditor** s-ar găsi **fie** în caz de lichidare, indiferent dacă aceasta din urmă se realizează prin fragmentare ori prin vânzarea întreprinderii ca întreprindere în activitate, **dacă s-ar aplica ordinea normală a priorităților de lichidare în conformitate cu dreptul intern, fie în scenariul următoarei alternative optime, în cazul în care planul de restructurare nu a fost confirmat;**
- (10) (...)
- (11) „finanțare nouă” înseamnă orice **asistență financiară** nouă (...) acordată de un creditor existent sau un creditor nou **în vederea** punerii în aplicare a unui plan de restructurare **și (...)** **inclusă** în planul de restructurare respectiv (...);
- (12) „finanțare intermediară” înseamnă **asistență financiară nouă**, (...) acordată de un creditor existent sau **un creditor** nou, **care include, cel puțin, asistență financiară pe durata suspendării cererilor individuale de executare silită** care este **rezonabilă** și imediat necesară pentru ca întreprinderea debitorului să poată funcționa în continuare (...) sau pentru ca valoarea respectivei întreprinderi să fie păstrată sau mărită (...);
- (13) „(...) întreprinzător” înseamnă o persoană fizică care exercită o activitate comercială, economică, meșteșugărească sau profesională (...);

(14) „remitere completă de datorie” înseamnă anularea posibilității de a executa silit întreprinzătorul pentru datorii care pot fi remise sau anularea datoriilor care pot fi remise restante ca atare, ca parte a unei proceduri care ar putea include o valorificare a activelor (...) sau un plan de rambursare (...) sau ambele;

(15) „practician în domeniul restructurării” înseamnă orice persoană sau organism desemnat de către o autoritate judiciară sau administrativă să îndeplinească, **în particular**, una sau mai multe dintre următoarele sarcini:

(a) **acordarea de asistență** pentru debitor și creditorii la întocmirea sau negocierea unui plan de restructurare;

(b) **supravegherea** activității debitorului în cursul negocierii unui plan de restructurare și raportarea către autoritatea judiciară sau administrativă;

(c) **preluarea** parțială a controlului asupra activelor sau afacerilor debitorului în cursul negocierilor.

(2) **În sensul prezentei directive, următorii termeni se înțeleg astfel cum sunt definiți în dreptul intern:**

(a) **insolvență;**

(b) **probabilitate de insolvență;**

(c) **întreprinderi mici și mijlocii (IMM-uri).**

Articolul 3

Avertizarea timpurie și accesul la informații

- (1) Statele membre se asigură că debitorii (...) au acces la **cel puțin un** instrument de avertizare timpurie care permite detectarea unor **circumstanțe care e posibil să dea naștere unei probabilități de insolvență și care poate** semnala debitorului (...) necesitatea de a acționa **fără întârziere**.
- (2) Statele membre se asigură că debitorii (...) au acces la informații (...) relevante cu privire la instrumentele de avertizare timpurie **disponibile, precum și la procedurile și măsurile privind restructurarea (...) și** remiterea de (...) **datorie**.
- (3) Statele membre pot să limiteze accesul prevăzut la alineatele (1) și (2) la **IMM-uri și** întreprinzători.

TITLUL II

Cadrelle de restructurare preventivă

Capitolul 1

Disponibilitatea cadrelor de restructurare preventivă

Articolul 4

Disponibilitatea cadrelor de restructurare preventivă

- (1) Statele membre se asigură că, atunci când există o probabilitate de insolvență, debitorii (...) au acces la un (...) cadru de restructurare preventivă care le oferă posibilitatea de a se restructura (...) **în vederea (...) prevenirii insolvenței și a asigurării viabilității lor.**
- (1a) Statele membre pot menține sau introduce un test de viabilitate în dreptul intern, cu condiția ca acest test să aibă scopul de a exclude debitorii care nu au perspective de viabilitate și să poată fi efectuat fără a aduce prejudicii activelor debitorilor.**
- (1b) Statele membre pot limita numărul de ori în care un debitor poate avea acces la un cadru de restructurare preventivă prevăzut în prezenta directivă într-o perioadă dată.**
- (2) **Un cadru de restructurare preventivă, astfel cum este prevăzut în prezenta directivă, poate să conștie în una sau mai multe proceduri, măsuri sau dispoziții care acordă debitorilor și părților afectate drepturile și garanțiile prevăzute în prezentul titlu într-un cadru coerent, fără a aduce atingere niciunui alt cadru de restructurare prevăzut de dreptul intern.**

- (3) Statele membre **pot** introduce dispoziții care limitează implicarea unei autorități judiciare sau administrative la cazurile în care **această implicare** este necesară și proporțională (...).
- (4) **Cadrul** de restructurare preventivă **prevăzut de prezenta directivă** este disponibil la cererea debitorilor. **Statele membre pot prevedea că acest cadru este, de asemenea, disponibil la cererea creditorilor.**

Capitolul 2

Facilitarea negocierilor asupra planurilor de restructurare preventivă

Articolul 5

Debitorul în posesie

- (1) Statele membre se asigură că debitorii care recurg la proceduri de restructurare preventivă își păstrează total, sau cel puțin parțial, controlul asupra activelor lor și asupra activității lor curente.
- (2) **Acolo unde este necesar**, numirea de către o autoritate judiciară sau administrativă a unui practician în domeniul insolvenței (...) **este decisă de la caz la caz**, cu excepția **anumitor circumstanțe în care statele membre pot prevedea numirea obligatorie a unui astfel de practician în fiecare caz**.
- (3) (...)

Articolul 6

Suspendarea cererilor individuale de executare silită

- (1) Statele membre se asigură că debitorii (...) pot beneficia de suspendarea cererilor individuale de executare silită (...) pentru a sprijini negocierile asupra unui plan de restructurare **dintr-un cadru de restructurare preventivă**.

Statele membre pot să prevadă că autoritățile judiciare sau administrative pot refuza să acorde suspendarea cererilor individuale de executare silită în cazul în care aceasta nu este necesară sau nu ar îndeplini obiectivul menționat la primul paragraf.

- (2) **Fără a aduce atingere alineatelor (2b) și (3)**, statele membre se asigură că suspendarea cererilor individuale de executare silită poate **acoperi** toate tipurile de **creanțe**, inclusiv **creanțele** garantate și **creanțele** privilegiate.
- (2a) **Statele membre pot prevedea că suspendarea cererilor individuale de executare silită poate** fi generală, adică aplicabilă tuturor creditorilor, sau **poate fi** limitată, adică aplicabilă unuia sau mai multor creditori separați **ori uneia sau mai multor categorii separate de creditori (...)**.
- (2b) **Statele membre pot exclude anumite creanțe sau categorii de creanțe din domeniul de aplicare al suspendării cererilor individuale de executare silită în circumstanțe bine definite, atunci când excluderea este justificată în mod corespunzător și**
- (a) **în cazul în care executarea silită nu este de natură să pună în pericol restructurarea întreprinderii fie**
 - (b) **în cazul în care suspendarea ar crea prejudicii abuzive creditorilor respectivelor creanțe.**

(3) Alineatul (2) nu se aplică creanțelor (...) lucrătorilor.

Statele membre pot aplica alineatul (2) acestor creanțe dacă și în măsura în care statele membre se asigură (...) că plata acestor creanțe este garantată **în cadrele de restructurare preventivă** la un nivel de protecție cel puțin echivalent cu cel prevăzut în dispozițiile interne relevante de transpunere a Directivei 2008/94/CE.

(4) Statele membre limitează durata **inițială** a suspendării cererilor individuale de executare silită la o perioadă maximă care nu poate depăși patru luni.

(5) **În pofida alineatului (4)**, statele membre pot (...) să autorizeze autoritățile judiciare sau administrative să prelungească durata (...) suspendării cererilor individuale de executare silită sau să dispună o nouă suspendare a cererilor individuale de executare silită, la cererea debitorului, **a unui creditor sau, acolo unde este cazul, a unui practician în domeniul restructurării**. Prolungirea duratei sau dispunerea unei noi perioade de suspendare este acordată numai **în circumstanțe bine definite, atunci când aceste prelungiri sau noi perioade de suspendare sunt justificate în mod corespunzător.** (...)

(6) (...)

(7) Durata totală a suspendării cererilor individuale de executare silită, cu tot cu prelungiri și reînnoiri, nu depășește douăsprezece luni.

(7a) Prin derogare de la alineatul (7), în cazul în care, în conformitate cu dreptul intern, planul de restructurare trebuie să fie prezentat unei autorități judiciare sau administrative, în vederea confirmării, în termen de opt luni de la începerea suspendării inițiale a cererilor individuale de executare silită, statele membre pot prevedea ca suspendarea respectivă să fie prelungită până la confirmarea planului.

(8) Statele membre se asigură că autoritățile judiciare sau administrative **pot** anula (...) suspendarea cererilor individuale de executare silită **în următoarele cazuri:**

(a) **suspendarea nu mai îndeplinește obiectivul menționat la alineatul (1) sau**

- (b) **în cazul în care dreptul intern prevede acest lucru, unul sau mai mulți creditori ori una sau mai multe clase de creditori sunt sau ar fi prejudiciate în mod abuziv de suspendarea cererilor individuale de executare silită.**

Statele membre pot limita posibilitatea de a anula suspendarea cererilor individuale de executare silită la situațiile în care creditorii nu au avut ocazia de a fi audiați înainte de intrarea în vigoare a suspendării ori înainte ca autoritatea judiciară sau administrativă să decidă prelungirea perioadei.

În limitele perioadei menționate la alineatul (4), statele membre pot să prevadă o perioadă minimă în cursul căreia suspendarea cererilor individuale de executare silită nu poate fi anulată.

(9) (...)

Articolul 7

Consecințele suspendării cererilor individuale de executare silită

- (1) (...) În cazul în care în cursul perioadei de suspendare a cererilor individuale de executare silită apare obligația **debitorului (...), prevăzută de dreptul intern, de a solicita deschiderea unei proceduri de insolvență care se poate solda cu lichidarea debitorului**, obligația respectivă se suspendă în perioada **respectivă**.
- (2) (...) Suspendarea **cererilor individuale de executare silită (...)** **în conformitate cu articolul 6 înseamnă suspendarea, în perioada respectivă, a deschiderii unei proceduri de insolvență care se poate solda cu lichidarea debitorului** la solicitarea unuia sau mai multor creditori.

- (3) Statele membre pot să deroge de la **alineatele (1) și (2)** în cazul în care debitorul (...) nu **are** capacitatea de a-și achita datoriile care ajung la scadență (...). În acest caz, statele membre se asigură că (...) autoritatea judiciară sau administrativă poate să decidă (...) menținerea beneficiului suspendării cererilor individuale de executare silită **dacă, ținând seama de circumstanțele cazului, deschiderea unei proceduri de insolvență care se poate solda cu lichidarea debitorului nu ar fi în interesul general al creditorilor.**
- (4) (...)
- (5) Statele membre se asigură că creditorii **nu** refuză execuția contractelor cu titlu executoriu, nu reziliază, nu accelerează și nu modifică în alt fel aceste contracte în detrimentul debitorului în virtutea unei clauze contractuale care conține astfel de măsuri numai pe motivul:
- (c) unei solicitări de deschidere a unei proceduri de restructurare preventivă;
 - (d) unei cereri de suspendare a cererii individuale de executare silită;
 - (e) **deschiderii unei proceduri de restructurare preventivă sau**
 - (f) **acordării unei suspendări a cererii individuale de executare silită ca atare.**
- (...)
- (5a) Statele membre **pot prevedea norme care împiedică sau limitează posibilitatea** (...) creditorilor cărora li se aplică suspendarea **de a refuza** execuția contractelor cu titlu executoriu, **de a rezilia, de a accelera sau de a modifica** în alt fel aceste contracte în detrimentul debitorului pentru datoriile care au apărut înaintea suspendării **și nu au fost achitate de către debitor.**

Prezentul alineat se aplică în special contractelor esențiale care sunt necesare pentru continuarea activității curente.

- (5b) **Statele membre pot să prevadă că suspendarea cererilor individuale de executare silită nu se aplică acordurilor de compensare, inclusiv acordurilor de compensare cu exigibilitate imediată, de pe piețele financiare, piețele energiei și piețele de mărfuri, chiar și în circumstanțe în care articolul 31 nu se aplică, dacă aceste acorduri pot fi executate în temeiul dreptului intern în materie de insolvență. Cu toate acestea, suspendarea se aplică în cazul executării silite de către un creditor a unei creanțe față de debitor care rezultă din aplicarea unui acord de compensare.**
- (6) **Prezenta directivă nu împiedică** debitorul să plătească, în cursul normal al activității, creanțele care aparțin sau care sunt datorate creditorilor neafecțați și creanțele aparținând creditorilor afectați care apar (...) **în timpul** suspendării cererilor individuale de executare silită.
- (7) **Statele membre se asigură că expirarea suspendării fără adoptarea unui plan de restructurare nu duce astfel la deschiderea unei proceduri de insolvență care se poate solda cu lichidarea debitorului**, cu excepția cazului în care celelalte condiții pentru această deschidere prevăzute de dreptul intern sunt îndeplinite.

Capitolul 3

Planurile de restructurare

Articolul 8

Conținutul planurilor de restructurare

- (1) Statele membre prevăd ca planurile de restructurare prezentate spre **adoptare în conformitate cu articolul 9 sau spre confirmare** de către o autoritate judiciară sau administrativă **în conformitate cu articolul 10** să conțină cel puțin următoarele informații:
- (a) identitatea debitorului (...);
 - (b) **activele și pasivele în momentul prezentării planului de restructurare, precum și o descriere a situației economice a debitorului și situația lucrătorilor, și o descriere a cauzelor și amplitudinii dificultăților (...)** debitorului;
 - (c) părțile (...) afectate, fie numite individual, fie descrise (...) pe categorii de datorie **în conformitate cu dreptul intern**, precum și creanțele sau interesele acestora care sunt acoperite de planul de restructurare;
 - (d) **acolo unde este cazul**, clasele în care au fost grupate părțile afectate în scopul adoptării planului **de restructurare (...)** și (...) valorile respective ale **creanțelor și intereselor** din fiecare clasă;
 - (e) **acolo unde este cazul**, (...) părțile, fie numite individual, fie descrise (...) pe categorii de datorie **în conformitate cu dreptul intern, care nu sunt afectate de planul de restructurare**, împreună cu o **descriere** a motivelor pentru care se (...) propune ca acestea să **nu** fie afectate;

- (f) clauzele planului **de restructurare**, care cuprind, **în special**:
 - (i) eventualele (...) **măsuri de restructurare propuse, astfel cum sunt menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 2;**
 - (ii) durata propusă **a acestor măsuri, dacă este cazul și**
 - (iii) orice finanțare nouă prevăzută ca parte a planului de restructurare **și motivele pentru care este necesară pentru punerea în aplicare a acestui plan și**
 - (g) o (...) expunere **de motive** (...) care explică de ce **planul de restructurare are perspective rezonabile de a preveni insolvența debitorului și de a asigura viabilitatea întreprinderii, inclusiv** condițiile prealabile necesare pentru reușita acestuia.
- (2) Statele membre pun **la dispoziție online o listă de verificare cuprinzătoare** pentru planurile de restructurare, **adaptată la nevoile IMM-urilor. Lista de verificare include orientări practice** privind modul în care **trebuie să fie elaborat planul de restructurare în temeiul dreptului intern. (...)**
- (3) (...)

Articolul 9

Adoptarea planurilor de restructurare

- (01) **Statele membre se asigură că, indiferent cine solicită procedura de restructurare preventivă în conformitate cu articolul 4, debitorii au dreptul de a prezenta planuri de restructurare în vederea adoptării de către părțile afectate. De asemenea, statele membre pot prevedea că creditorii și practicienii din domeniul restructurării au dreptul să prezinte planuri de restructurare.**

- (1) Statele membre se asigură că **părțile** (...) afectate au dreptul de a vota asupra adoptării unui plan de restructurare. (...)
- (1a) În pofida alineatului (1), statele membre pot exclude de la dreptul de a vota:**
- (a) **deținătorii de titluri de capital;**
 - (b) **creditorii cu creanțe al căror rang în ordinea normală a priorităților de lichidare este inferior creanțelor creditorilor negarantați obișnuiți sau**
 - (c) **orice parte aferentă debitorului sau întreprinderii debitorului asociată cu un conflict de interese în dreptul intern.**
- (2) Statele membre se asigură că părțile afectate sunt tratate în clase separate care reflectă (...) faptul că există o comunitate de interese **suficientă, în conformitate cu dreptul intern.** Cerința minimă este ca creanțele garantate și creanțele negarantate să fie tratate în clase separate atunci când se adoptă un plan de restructurare. Statele membre pot să prevadă, de asemenea, ca **creanțele** lucrătorilor să fie tratate într-o clasă separată proprie.
- Statele membre pot prevedea că debitorii care sunt IMM-uri pot alege să nu trateze părțile afectate în clase separate.**
- (3) **Împărțirea în clase** se examinează de către o autoritate judiciară sau administrativă în momentul **prezentării** cererii de confirmare a planului de restructurare. **Statele membre pot prevedea ca autoritatea judiciară sau administrativă să examineze și să confirme mai devreme împărțirea în clase.**
- (4) Planul de restructurare este (...) adoptat de părțile afectate dacă se obține majoritatea, ca quantum al creanțelor și intereselor părților respective, în fiecare (...) clasă. **Statele membre pot în plus să solicite să se obțină majoritatea, ca număr al părților afectate, în fiecare clasă.**

Statele membre stabilesc majoritățile **necesare** pentru adoptarea unui plan de restructurare. **Majoritățile respective** (...) nu **sunt** mai mari de 75 % din cuantumul creanțelor și intereselor din fiecare clasă **sau, acolo unde este cazul, din numărul părților afectate din fiecare clasă.**

- (5) **În pofida alineatelor (1)-(4),** statele membre pot **prevedea** că un vot **formal** privind adoptarea unui plan de restructurare **poate fi înlocuit de** (...) **un acord cu** majoritatea necesară.
- (6) (...)

Articolul 10

Confirmarea planurilor de restructurare

- (1) Statele membre se asigură că **cel puțin** următoarele planuri de restructurare **sunt** obligatorii pentru părți numai dacă sunt confirmate de o autoritate judiciară sau administrativă:
- (a) planurile de restructurare care afectează **creanțele sau** interesele părților afectate disidente **și**
 - (b) planurile de restructurare care prevăd finanțare nouă.
- (2) Statele membre se asigură că condițiile în care planul de restructurare poate fi confirmat de către autoritatea judiciară sau administrativă sunt precizate cu claritate și cuprind cel puțin următoarele:
- (a) planul de restructurare a fost adoptat în conformitate cu articolul 9 (...);
 - (aa) **creditorii care fac parte din aceeași clasă cu drept de vot sau, în cazul în care există o singură clasă, în conformitate cu articolul 9 alineatul (2) al doilea paragraf, creditorii cu o comunitate de interese suficientă sunt tratați egal, proporțional cu creanțele lor;**

- (ab) **planul de restructurare** a fost notificat tuturor (...) **părților afectate în conformitate cu dreptul intern;**
- (b) **în cazul în care există creditori disidenți**, planul de restructurare îndeplinește criteriul respectării intereselor creditorilor;
- (c) **acolo unde este cazul**, eventuala finanțare nouă este necesară pentru punerea în aplicare a planului de restructurare și nu prejudiciază în mod abuziv interesele creditorilor.

Conformitatea cu litera (b) de la primul paragraf se verifică de către autoritatea judiciară sau administrativă doar în cazul în care este contestată.

- (3) Statele membre se asigură că autoritățile judiciare sau administrative **pot** să refuze confirmarea planului de restructurare dacă acesta nu **ar avea** (...) perspective rezonabile de prevenire a insolvenței debitorului **sau** de asigurare a viabilității întreprinderii.
- (4) (...)

Articolul 11

Impunerea unui plan de restructurare în ciuda disidenței creditorilor din mai multe clase

- (1) Statele membre se asigură că un plan de restructurare care nu este aprobat de **toate clasele** de părți afectate **cu drept de vot, astfel cum este prevăzut la articolul 9 alineatul (4)**, poate fi confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă la propunerea unui debitor sau (...) cu acordul debitorului și să devină obligatoriu pentru (...) clasele disidente **cu drept de vot** dacă planul de restructurare **îndeplinește cel puțin următoarele condiții:**
 - (a) **respectă** articolul 10 alineatul (2);
 - (b) a fost aprobat de **clasele de părți afectate cu drept de vot necesare, în conformitate cu alineatul (2)**;

- (c) **respectă criteriul echității în conformitate cu alineatul (2a);**
- (d) **nicio clasă de părți afectate nu poate primi sau păstra, în cadrul planului de restructurare, mai mult decât cuantumul total al creanțelor sau intereselor sale;**

Prin derogare de la primul paragraf, statele membre pot limita cerința privind acordul debitorului la cazurile în care debitorii sunt IMM-uri.

- (2) **Pentru ca planul de restructurare să fie confirmat, statele membre impun cerința ca acesta să fi fost aprobat fie de:**

- (a) **cel puțin o clasă de părți afectate cu drept de vot sau, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, de părți lezate cu drept de vot, alta decât o clasă de deținători de titluri de capital sau orice altă clasă care, în urma unei evaluări a debitorului ca întreprindere în activitate, nu ar primi nicio plată sau nu ar păstra niciun interes sau pentru care, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, se poate considera în mod rezonabil că nu beneficiază de nicio o plată sau nu păstrează niciun interes dacă în temeiul dreptului intern s-ar aplica ordinea normală a priorităților de lichidare, fie de**
- (b) **o majoritate a claselor de părți afectate cu drept de vot, cu condiția ca cel puțin una dintre aceste clase să fie o clasă de creditori garantați sau să aibă rang prioritar față de clasa de creditori negarantați obișnuiți.**

Statele membre pot introduce ambele alternative în dreptul intern.

Statele membre pot **mări** numărul minim de (...) clase **de părți afectate sau, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, de părți lezate** care este necesar pentru aprobarea planului, **astfel cum** se prevede la litera (a) de la prezentul alineat.

(2a) Statele membre definesc criteriul echităţii impunând fie ca:

- (a) o clasă de creditori afectaţi cu drept de vot disidentă să fie satisfăcută integral prin mijloace identice sau echivalente în cazul în care o clasă de rang inferior beneficiază de o plată sau păstrează un interes în cadrul planului de restructurare, fie ca**
- (b) clasele de creditori afectaţi cu drept de vot disidente să beneficieze de un tratament cel puţin la fel de favorabil ca orice altă clasă de acelaşi rang şi mai favorabil decât orice clasă inferioară.**

Statele membre pot menţine sau introduce dispoziţii de derogare de la alineatul (2a) litera (a) în cazul în care acest lucru este necesar pentru realizarea obiectivelor prevăzute de planul de restructurare şi în cazul în care planul de restructurare nu prejudiciază în mod abuziv drepturile sau interesele vreuneia dintre părţile afectate.

(2b) Articolul 10 alineatul (3) se aplică *mutatis mutandis*.

Articolul 12

Deţinătorii de titluri de capital

- (1) În cazul în care statele membre exclud deţinătorii de titluri de capital de la aplicarea articolelor 9-11, acestea se asigură prin alte mijloace că respectivii (...) deţinători (...) de titluri de capital (...) nu împiedică în mod nejustificat adoptarea, confirmarea sau punerea în aplicare a planului de restructurare (...).**

Statele membre pot adapta conceptul de „nejustificat” menţionat la alineatul (1) pentru a ţine seama, printre altele, de apartenenţa debitorului la categoria IMM-urilor sau la cea a întreprinderilor mari, de posibilitatea ca măsurile de restructurare propuse să aducă atingere drepturilor deţinătorilor de titluri de capital, de tipul de deţinător de titluri de capital, de calitatea de persoană juridică sau de persoană fizică a debitorului sau de răspunderea limitată sau nelimitată a partenerilor dintr-o societate.

- (2) (...)**

Capitolul 3

Planurile de restructurare

Articolul 13

Determinarea valorii de către autoritatea judiciară sau administrativă

- (1) (...) Autoritatea judecătorească sau administrativă competentă **ia o decizie cu privire la o determinare a valorii (...)** din motive legate de o presupusă încălcare **fie a:**
- (a) criteriului respectării intereselor creditorilor, în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 9, **fie a**
 - (b) **condițiilor pentru impunerea unui plan de restructurare în ciuda disidenței creditorilor din mai multe clase în temeiul articolului 11 alineatul (2) litera (a), numai în cazul în care planul de restructurare este contestat de o parte afectată disidentă.**
- (2) (...)
- (3) Statele membre se asigură că, **în scopul luării unei decizii privind o determinare a valorii în conformitate cu alineatul (1), autoritățile judiciare sau administrative pot numi sau audia** experți calificați în mod corespunzător (...).
- (4) **În scopurile alineatului (1),** statele membre se asigură că (...) **o parte afectată disidentă poate depune o contestație** la autoritatea judiciară sau administrativă la care a fost depusă cererea de confirmare a planului de restructurare (...).

Statele membre pot prevedea posibilitatea depunerii unei astfel de contestații în contextul unei căi de atac introduse împotriva unei decizii privind confirmarea unui plan de restructurare.

Articolul 14

Efectele planurilor de restructurare

- (1) Statele membre se asigură că planurile de restructurare confirmate de o autoritate judiciară sau administrativă sunt obligatorii pentru **toate părțile afectate**.
- (2) **Statele membre se asigură că** creditorii care nu sunt implicați în adoptarea planului de restructurare **în conformitate cu dreptul intern** nu sunt afectați de acesta.

Articolul 15

Căile de atac

- (1) Statele membre se asigură că **orice cale de atac prevăzută de dreptul intern împotriva unei decizii de confirmare sau de respingere** a planului de restructurare luată de o autoritate judiciară **este introdusă** la o autoritate judiciară superioară.

Statele membre se asigură că o cale de atac împotriva unei decizii de confirmare sau de respingere a planului de restructurare luată de o autoritate administrativă este introdusă la o autoritate judiciară.

- (2) (...)
- (3) Căile de atac introduse împotriva deciziei de confirmare a unui plan de restructurare nu au efecte suspensive asupra executării planului respectiv.

Prin derogare de la primul paragraf, statele membre pot dispune ca autoritățile judiciare să aibă posibilitatea de a suspenda executarea planului de restructurare sau a unor părți ale acestuia acolo unde este necesar și oportun pentru a garanta interesele unei părți.

- (4) Statele membre se asigură că, atunci când admite o cale de atac introdusă în temeiul alineatului (3), autoritatea judiciară poate:
- (a) să respingă planul de restructurare; sau
 - (b) **să modifice, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, și să confirme planul de restructurare (...).**

Statele membre pot prevedea că, în cazurile în care un plan este confirmat în conformitate cu primul paragraf litera (b), se acordă compensație părții care a suferit pierderi bănești și a cărei cale de atac este admisă.

CAPITOLUL 4

Protecția finanțărilor noi, a finanțărilor intermediare și a altor tranzacții legate de restructurare

Articolul 16

Protecția finanțării noi și a finanțării intermediare

- (1) Statele membre se asigură că finanțarea nouă și finanțarea intermediară sunt (...) protejate în mod adecvat. **Ca nivel minim de protecție, în cazul insolvenței ulterioare a debitorului,**
- (a) **finanțarea** nouă și finanțarea intermediară nu sunt declarate nule, anulabile sau neexecutabile, iar
 - (b) **persoanele care oferă astfel de finanțări (...) nu își atrag răspunderea civilă, administrativă sau penală**
- exclusiv pe motivul că o astfel de finanțare este în detrimentul masei credale. (...)**

- (1a) **Statele membre pot limita domeniul de aplicare al alineatului (1) în ceea ce privește finanțarea nouă și cea intermediară la cazurile în care planul este confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă sau în care finanțarea intermediară a făcut obiectul unui control ex ante.**
- (1b) **Statele membre pot exclude de la aplicarea alineatului (1) finanțarea intermediară oferită după ce debitorul nu mai are capacitatea de a-și achita datoriile care ajung la scadență.**
- (2) **Statele membre pot prevedea că, în cazul insolvenței ulterioare a debitorului, persoanele care oferă finanțarea nouă sau intermediară au dreptul de (...) prioritate la plată față de alți creditori care ar avea, altfel, creanțe superioare sau egale (...).**
- (3) (...)

Articolul 17

Protecția altor tranzacții legate de restructurare

- (1) **Fără a aduce atingere articolului 16, statele membre se asigură că, în cazul insolvenței ulterioare a debitorului, tranzacțiile rezonabile și imediat necesare pentru negocierea unui plan de restructurare (...) nu sunt declarate nule, anulabile sau neexecutabile exclusiv pe motivul că astfel de tranzacții sunt în detrimentul masei credale (...).**
- (1a) **Statele membre pot limita domeniul de aplicare al alineatului (1) la cazurile în care planul este confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă sau în care astfel de tranzacții au făcut obiectul unui control ex ante.**
- (1b) **Statele membre pot exclude de la aplicarea alineatului (1) tranzacțiile încheiate după ce debitorul nu mai are capacitatea de a-și achita datoriile care ajung la scadență.**

- (2) Tranzacțiile (...) la care se referă alineatul (1) includ **cel puțin**:
- (a) plata unor taxe și costuri (...) pentru negocierea, adoptarea **sau** confirmarea (...) unui plan de restructurare;
 - (b) plata unor taxe și costuri (...) pentru consultanța profesională solicitată în legătură **strânsă cu** (...) restructurarea; **și**
 - (c) (...)
 - (d) orice (...) plăți și viramente (...) efectuate în cursul normal al activității **în afara celor enumerate la literele (a) și (b)**.
 - (e) (...)
- (3) (...)
- (4) **Fără a aduce atingere articolului 16**, statele membre se asigură că, **în cazul insolvenței ulterioare a debitorului**, orice tranzacție (...) **rezonabilă și imediat necesară pentru** punerea în aplicare a unui plan de restructurare **și efectuată în conformitate cu** (...) planul de restructurare confirmat de către o autoritate judiciară sau administrativă (...) nu este declarată nulă, anulabilă sau neexecutabilă **exclusiv pe motivul că o astfel de tranzacție este în detrimentul masei credale** (...).

CAPITOLUL 5

Atribuțiile directorilor în situațiile în care există o probabilitate de insolvență

Articolul 18

(...)

TITLUL III

(...) **Remitere de datorie și interdicții**

Articolul 19

Accesul la remiterea de datorie

- (1) Statele membre se asigură că întreprinzătorii **insolvabili au acces la cel puțin o procedură care poate să conducă la o remitere completă** de datorie în conformitate cu prezenta directivă.

Statele membre pot solicita ca activitatea comercială, economică, meșteșugărească sau profesională de care se leagă datoriile să înceteze.

- (2) Statele membre în care remiterea completă de datorie este condiționată de o rambursare parțială a datoriei de către întreprinzător se asigură că obligația de rambursare aferentă se bazează pe situația specifică a întreprinzătorului și, **în special**, că ea este (...) proporțională cu venitul și **activele confiscabile sau disponibile ale întreprinzătorului** în perioada premergătoare remiterii de datorie și **că ține seama de interesul echitabil al creditorilor.**

Articolul 20

Perioada premergătoare remiterii de datorie

- (1) **Statele membre se asigură că perioada (...) după care datoria întreprinzătorilor insolvabili poate fi remisă integral nu este mai mare de trei ani și începe cel târziu la data:**
- (a) **deciziei luate de o autoritate judiciară sau administrativă pentru a confirma planul sau demararea punerii în aplicare a (...) planului (...), în cazul unei proceduri care include un plan de rambursare, sau**

(b) **deciziei luate de** autoritatea judiciară sau administrativă (...) de a deschide (...) procedura sau în momentul stabilirii masei bunurilor care face obiectul insolvenței, în cazul oricărei alte proceduri.

(2) Statele membre se asigură că (...) datoria întreprinzătorilor **insolvabili care și-au respectat obligațiile, în cazul în care există astfel de obligații în temeiul dreptului intern**, este remisă la expirarea perioadei premergătoare remiterii fără a fi nevoie să se solicite unei autorități judiciare sau administrative **deschiderea unei proceduri suplimentare față de cele menționate la alineatul (1)**.

Fără a aduce atingere primului paragraf, statele membre pot să mențină sau să introducă dispoziții care să permită autorității judiciare sau administrative să verifice, din oficiu sau la cererea unei persoane care are un interes legitim, dacă întreprinzătorii și-au îndeplinit obligațiile pentru a obține remiterea de datorie.

(2a) Statele membre pot să prevadă că remiterea completă de datorie nu împiedică continuarea unei proceduri de insolvență care implică valorificarea și distribuirea activelor întreprinzătorului care făceau parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței la momentul menționat în primul paragraf de la alineatul (2).

Articolul 21

Perioada de interdicție

(1) Statele membre se asigură că, atunci când un întreprinzător **insolvabil** obține remiterea de datorie în conformitate cu prezenta directivă, orice interdicție de demarare sau exercitare a unei activități comerciale, economice, meșteșugărești sau profesionale **exclusiv pe motivul că întreprinzătorul este insolvabil** încetează să producă efecte cel mai târziu la sfârșitul perioadei premergătoare remiterii de datorie. (...)

- (1a) Statele membre se asigură că, după scurgerea perioadei premergătoare remiterii de datorie, interdicțiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol încetează să producă efecte fără a fi nevoie să i se solicite unei autorități judiciare sau administrative să deschidă o procedură suplimentară față de cele menționate la articolul 20 alineatul (1).

Articolul 22

Derogări

- (1) Prin derogare de la articolele 19-21, statele membre pot să mențină sau să introducă dispoziții prin care accesul la remiterea **de datorie** este **refuzat**, restricționat **sau revocat** sau prin care **sunt prevăzute** perioade mai lungi pentru obținerea remiterii complete **de datorie** sau perioade de interdicție mai lungi dacă există anumite circumstanțe bine definite și dacă astfel de **derogări** sunt justificate **în mod corespunzător (...), cum ar fi:**
- (a) **în cazul în care** întreprinzătorul **insolvabil** a acționat **față de creditorii sau de alte părți interesate** în mod necinstit sau cu rea-credință, **potrivit dreptului intern**, în momentul supraîndatorării, **în timpul procedurii de insolvență** sau la **achitarea datoriei**;
 - (b) **în cazul în care** întreprinzătorul **insolvabil** nu respectă un plan de rambursare sau orice altă obligație legală care vizează protejarea intereselor creditorilor, **inclusiv obligația de a maximiza randamentele pentru creditorii**;
 - (ba) **în cazul în care** întreprinzătorul **insolvabil** nu respectă **obligațiile de informare sau de cooperare în temeiul dreptului intern**;
 - (c) în cazul **cererilor** de remitere abuzive;
 - (d) în cazul unei **noi cereri** de remitere (...) într-un anumit termen (...) **de la data la care întreprinzătorului insolvabil i s-a acordat o remitere completă de datorie sau i s-a refuzat o remitere completă de datorie ca urmare a unei încălcări grave a obligațiilor de informare sau de cooperare**;

(da) în cazul în care costul procedurii care conduce la remiterea de datorie nu este acoperit; sau

(db) în cazul în care o derogare este necesară pentru a garanta echilibrul între drepturile debitorului și drepturile unuia sau mai multor creditori.

(2) Prin derogare de la articolul 20, statele membre pot să prevadă ca perioadele premergătoare remiterii de datorie să fie mai lungi în cazurile în care:

(a) o autoritate judiciară sau administrativă aprobă sau dispune măsuri pentru a proteja reședința principală a întreprinzătorului insolvabil și, după caz, a familiei acestuia sau activele esențiale pentru continuarea activității comerciale, economice, meșteșugărești sau profesionale a întreprinzătorului; sau

(b) reședința principală a întreprinzătorului insolvabil nu este valorificată.

(3) Statele membre pot exclude anumite categorii de datorii, cum ar fi:

(e) datoriile garantate;

(f) datoriile care decurg din sau sunt legate de sancțiuni penale;

(g) datoriile care decurg din răspunderea delictuală;

(h) datoriile aferente obligațiilor de întreținere care decurg dintr-o relație de familie, de rudenie, de căsătorie sau de alianță;

(i) datoriile angajate după solicitarea sau deschiderea procedurii care conduce la remiterea de datorie; și

(j) datoriile care decurg din obligația de a plăti costul procedurii care conduce la remiterea de datorie,

de la remiterea de datorie sau pot restricționa accesul la remiterea de datorie sau pot stabili o perioadă mai lungă premergătoare remiterii de datorie în cazul în care astfel de excluderi, restricții sau prelungiri de perioadă sunt justificate în mod corespunzător (...).

- (4) Prin derogare de la articolul 21, statele membre pot să prevadă ca perioadele de interdicție să fie mai lungi sau nedeterminate fie în cazul în care întreprinzătorul **insolvabil** este membru al unei profesii cu norme etice specifice **sau norme specifice privind reputația sau expertiza sau al unei profesii care se ocupă de gestionarea proprietății altor persoane, fie în cazul în care un întreprinzător insolvabil intenționează să obțină acces la o astfel de profesie.**
- (4a) **Prezenta directivă nu aduce atingere normelor de drept intern privind interdicțiile dispuse de o autoritate judiciară sau administrativă, altele decât cele menționate la articolul 21.**

Articolul 23

*Consolidarea **procedurilor** referitoare la datoriile (...) **întreprinzătorilor***

- (1) Statele membre se asigură că, în cazul în care **întreprinzătorii insolvabili au** atât datorii (...) angajate în cursul activității **lor** comerciale, economice, meșteșugărești sau profesionale, cât și datorii (...) angajate în afara activităților respective, toate datoriile **care pot fi remise** sunt tratate în cadrul unei singure proceduri, în scopul obținerii unei remiteri **complete de datorie.**
- (2) **Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot prevedea** că (...) atât datoriile **angajate de întreprinzătorii insolvabili în cursul activităților lor comerciale, economice, meșteșugărești sau profesionale, cât și datoriile angajate în afara activităților respective** se tratează în proceduri separate, cu condiția ca aceste proceduri să poată fi coordonate în scopul obținerii unei remiteri **complete de datorie** în conformitate cu prezenta directivă.

TITLUL IV

Măsuri de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie

Articolul 24

Autoritățile judiciare și administrative

Fără a aduce atingere independenței judiciare și diferențelor de organizare a sistemelor judiciare din Uniune, statele membre se asigură că:

- (a) membrii autorităților **judiciare** și administrative care se ocupă de **procedurile** de restructurare, de insolvență și **de remitere de datorie** beneficiază de formare **adecvată** (...) **și dispun de cunoștințele de specialitate necesare pentru îndeplinirea** responsabilităților ce le revin **și**
- (b) (...) **procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie** sunt abordate în mod eficient (...).

Articolul 25

(...)

Articolul 26

(...) **Practicienii implicați în procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie**

Statele membre se asigură că:

- (a) **practicienii numiți de o autoritate judiciară sau administrativă pentru a se ocupa de proceduri de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie („practicienii”) beneficiază de formare adecvată (...) și dispun de cunoștințele de specialitate necesare pentru îndeplinirea responsabilităților care le revin;**
- (b) (...) **condițiile de eligibilitate, precum și procesul de numire, revocare și demisie a practicienilor (...) sunt clare, transparente și echitabile (...);**
- (c) (...) **la numirea unui practician (...) care să se ocupe de un caz anume, inclusiv de cazurile care comportă elemente transfrontaliere, se ține seama în mod corespunzător de experiența și de cunoștințele de specialitate ale practicianului, avându-se în vedere caracteristicile specifice ale cazului (...) și**
- (d) **pentru a se evita orice conflict de interese, debitorii și creditorii au posibilitatea fie de a se opune selecției sau numirii, fie de a solicita înlocuirea practicianului.**

(2) (...)

(3) (...)

(4) (...)

Articolul 27

Supravegherea și remunerarea practicienilor (...)

- (1) Statele membre instituie **mecanisme** corespunzătoare de supraveghere și de reglementare pentru a se asigura că activitatea practicienilor (...) este supravegheată **în mod eficient, cu scopul de a se garanta că serviciile lor sunt prestate cu eficacitate și competență și că sunt furnizate în mod imparțial și independent în raport cu părțile implicate. Mecanismele respective** includ, de asemenea, (...) **măsuri** eficace vizând răspunderea practicienilor care nu și-au îndeplinit atribuțiile.
- (1a) **Statele membre pot încuraja elaborarea unor coduri de conduită pentru practicieni și respectarea lor de către aceștia.**
- (2) Statele membre se asigură că **remunerarea** practicienilor (...) este reglementată prin norme care **sunt conforme cu obiectivul unei (...)** finalizări eficiente a procedurilor. (...) Statele membre se asigură că există proceduri corespunzătoare (...) **pentru a soluționa** eventualele litigii legate de remunerare **și că litigiile respective sunt soluționate în mod eficace.**

Articolul 28

Utilizarea mijloacelor electronice de comunicare

- (1) Statele membre se asigură că, **în cadrul procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie, părțile la procedură, practicianul sau autoritatea judiciară ori administrativă pot efectua pe cale electronică, inclusiv în situații transfrontaliere, cel puțin următoarele acțiuni:**
- (a) declararea creanțelor;
 - (b) **depunerea** planurilor de restructurare sau de rambursare (...);
 - (c) **notificarea** creditorilor;
 - (d) (...);
 - (e) înaintarea **de contestații și** de căi de atac.

TITLUL V

Monitorizarea procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie

Articolul 29

Culegerea datelor

- (1) (...) **Anual**, statele membre culeg și compilează, la nivel **național**, date despre **procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie, defalcate pe tip de procedură, acoperind cel puțin următoarele elemente:**
- (a) numărul de proceduri care au fost **solicitate sau deschise, dacă o asemenea deschidere este prevăzută de dreptul intern, care sunt în curs de desfășurare sau care au fost închise (...)**;
 - (b) durata medie a **procedurilor**, de la **data depunerii cererii sau de la deschiderea acestora, dacă o asemenea deschidere este prevăzută de dreptul intern, până la închidere**;
 - (c) **numărul de proceduri, altele decât cele menționate la litera (ca), defalcate pe (...) tipuri de rezultate**;
 - (ca) **numărul solicitărilor de proceduri de restructurare care au fost declarate inadmisibile, au fost respinse sau au fost retrase înainte de a fi deschise**;
 - (d) (...)
 - (e) (...)
 - (f) (...)
 - (g) (...)
- (1a) **Anual, statele membre culeg și compilează, la nivel național, date despre numărul de debitori care au făcut obiectul unor proceduri de restructurare sau de insolvență și care, în perioada de trei ani premergătoare depunerii cererii sau deschiderii unor astfel de proceduri, dacă o asemenea deschidere este prevăzută de dreptul intern, au avut un plan de restructurare confirmat în cadrul unei proceduri anterioare de restructurare, de punere în aplicare a titlului II.**

- (1b) Anual, statele membre pot culege și compila defalcat, la nivel național, date despre costul mediu al fiecărui tip de procedură, precum și despre ratele medii de recuperare pentru creditorii garantați și negarantați și, după caz, pentru alte tipuri de creditori.**
- (2) Statele membre prezintă defalcat **datele** menționate la alineatul (1) **literele (a)-(c) și, după caz și atunci când sunt disponibile, datele menționate la alineatul (1b)**, pe următoarele categorii:
- (a) dimensiunea debitorilor **care nu sunt persoane fizice** (...);
 - (b) statutul de persoană fizică sau de persoană juridică al debitorilor **care fac obiectul unor proceduri de restructurare sau de insolvență și**
 - (c) (...) dacă procedurile **care conduc la o remitere de datorie** îi vizează numai pe întreprinzători sau vizează toate persoanele fizice.
- (2a) Statele membre pot culege și compila datele menționate la alineatele (1), (1a), (1b) și (2) prin intermediul unei tehnici de eșantionare care să garanteze că eșantioanele sunt reprezentative sub aspectul mărimii și diversității.**
- (3) Statele membre **culeg și** compilează datele menționate la alineatele (1), **(1a), (2) și, după caz, (1b)**, pentru ani calendaristici compleți care se încheie la data de 31 decembrie a fiecărui an, începând cu (...) primul an calendaristic complet care urmează după [*data de (...) aplicare a actelor de punere în aplicare menționate la alineatul (4)*]. **Datele respective** se comunică anual Comisiei, cu ajutorul unui formular standard de comunicare a datelor, până la data de 31 **decembrie** a anului calendaristic care urmează anului pentru care **se culeg** datele.
- (4) Comisia stabilește formularul de comunicare menționat la alineatul (3) **al prezentului articol** prin intermediul unor acte de punere în aplicare. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de **examinare** menționată la articolul 30 alineatul (2).

Articolul 30

Procedura comitetului

- (1) Comisia este asistată de un comitet. Comitetul respectiv este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
- (2) Dacă se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

În cazul în care comitetul nu emite niciun aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

TITLUL VI

Dispoziții finale

Articolul 31

Relația cu alte acte și instrumente internaționale

- (1) **Următoarele acte prevalează asupra dispozițiilor prezentei directive:**
 - (a) Directiva 98/26/CE (...) ²⁰;
 - (b) Directiva 2002/47/CE (...) ²¹; și
 - (c) Regulamentul (UE) 648/2012 (...) ²²;

²⁰ Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare, JO L 166, 11.6.1998, p. 45.

²¹ Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2012 privind contractele de garanție financiară, JO L 168, 27.6.2002, p. 43.

²² Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții, JO L 201, 27.7.2012, p. 1.

- (1a) Prezenta directivă nu aduce atingere cerințelor în materie de protejare a fondurilor aplicabile instituțiilor de plată prevăzute în Directiva (UE) 2015/2366 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne și nici celor aplicabile instituțiilor emitente de monedă electronică prevăzute în Directiva 2009/110/CE privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică.
- (2) Prezenta directivă nu aduce atingere drepturilor lucrătorilor care sunt garantate prin Directivele 98/59/CE, 2001/23/CE, 2002/14/CE, 2008/94/CE și 2009/38/CE.
- (2a) Titlul II din prezenta directivă nu aduce atingere punerii în aplicare a Convenției privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile și Protocolului acestuia privind aspecte specifice referitoare la echipamentele aeronavelor, la care unele state membre sunt părți la momentul adoptării prezentei directive.

Articolul 32

Modificarea Directivei (UE) 2017/1132

La articolul 84 din Directiva (UE) 2017/1132²³, se adaugă alineatul (4) cu următorul text:

„(4) Statele membre derogă de la articolul 58 alineatul (1), articolul 68, articolul 72, articolul 73, articolul 74, articolul 79 alineatul (1) litera (b), articolul 80 alineatul (1) și articolul 81 în măsura și pe durata (...) în care acest lucru este necesar pentru instituirea cadrului de restructurare preventivă prevăzut în Directiva [...] a Parlamentului European și a Consiliului”*.

²³ Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale, **JO L 169, 30.6.2017, p. 46.**

Această dispoziție nu aduce atingere principiului egalității de tratament al acționarilor.

*** Directiva Parlamentului European și a Consiliului privind cadrele de restructurare preventivă, procedurile care duc la remiterea de datorie și interdicții, precum și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei (UE) 2017/1132. (JO...).**

Articolul 33

Clauză de revizuire

În termen de maximum [**cinci ani de la data de începere a aplicării măsurilor de punere în aplicare**] și, ulterior, o dată la **șapte** ani, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentei directive, în care precizează, printre altele, dacă **ar trebui avute în vedere** măsuri suplimentare pentru consolidarea și întărirea cadrului juridic **referitor la procedurile** în materie de restructurare, insolvență și **remitere de datorie** (...).

Articolul 34

Punerea în aplicare

- (1) Statele membre adoptă și publică, în termen de maximum [**trei ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive**] actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive, **cu excepția dispozițiilor necesare pentru a se conforma articolului 28 literele (a), (b) și (c), care se adoptă și se publică în termen de maximum [cinci ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive] și a dispozițiilor necesare pentru a se conforma articolului 28 litera (e), care se adoptă și se publică în termen de maximum [șapte ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive]**. Statele membre comunică **de îndată** Comisiei **textul dispozițiilor respective**.

Statele membre aplică **actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive** începând cu [*trei ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive*], **cu excepția dispozițiilor necesare pentru a se conforma articolului 28 literele (a), (b) și (c), care se aplică începând cu [cinci ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive] și a [...] dispozițiilor necesare pentru a se conforma articolului 28 litera (e), care se aplică începând cu [șapte ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive]. (...)**

Atunci când statele membre adoptă **măsurile** respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

- (2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 35

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 36

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg,

Pentru Parlamentul European

Pentru Consiliu

Președintele

Președintele